

עמ"י

סוד ה' ליראיו ונבריתו להודיעם

עשיו

זה שמו נאה לו

ספר

תקון הכללי

המפואר

באותיות גדולות

וקמירת עינים

ערכב ראש השנה תלס"ה לפ"ק

פעיה"ק ארמא"י יצ"ו

יִרְצָא לְאוֹר בְּעֵזְהֵשׁוֹת
עַל יְדֵי:
הוֹצָאת אָבִי"ר הַנְּזוּל
לְהַדְפֹּסֶת וְהַפְצָת סֵפְרִי
רַבִּיה"ק מוהר"ן מְבַרְסֶלֶב זִיע"א

כל הזכויות של התיקון הכללי המפואר, שמורות
לרבינו הקדוש נחל נובע מקור חכמה זיע"א –
ומצוה גדולה להדפיסו ולחזור ולהדפיסו, כמו
שאמר רבינו ז"ל שספריו יודפסו ויחזור ויודפסו.
(עיין חיי מוהר"ן סימן שמ"מ, וסימן שפ"ג)

עֲשֶׂה מִיָּנִי נְיֻנָה. הַאֲמִוּרוֹת עִם הַתְּחִנָּה.
וְתִקְנוּ תִיקוֹן הַכְּלָלִי. וְיַעֲלוּ שְׁעֵשׂוּעִים אֲשֶׁר מִיָּמֹת עוֹלָם לֹא עָלוּ.
צִוּוֹנוּ הַקְּדוֹשׁ קוֹדֵשׁ קְדָשִׁים. כָּכֵל עַת וְרַנֵּעַ מְחַדֵּשׁ הַדָּשִׁים.
הַבְּטִיחַ אֲשֶׁר עַל צִוּוֹנוּ בַתְּפִלָּה נְגָשִׁים. יוֹצֵאִים מִשְׁאֹל אֶף אִם עֲבָרוּ עוֹנוֹת קָשִׁים.
רֹאשׁ כָּל שָׁנָה וְשָׁנָה. צְנֹחַ לְהַתְּקַבֵּץ עַל צִוּוֹנוּ אוֹמְנָה.
לְהַתְּפַלֵּל עִמּוֹ וְחַד בְּרַנְנָה. וְלַצְעוּק עַל נְפִילַת הַמַּלְכוּת בְּכֹנֶנָה.
שׁוֹמְרִים זֹאת תְּלַמְּדוּ. מִיָּדֵי שָׁנָה בְּשָׁנָה לְהַתְּרַאוֹת לְפָנָיו.
שׁוֹבְרִים עַל זֶה מְנִיעוֹת עֲצוּמוֹת. כִּי הוּא תְּקוּנָם הַמְּיוֹחָד לְפָנָיו יוֹדֵעַ תְּעֻלּוֹמוֹת.
(שיר ירדוּת לר' יצחק ברייטער זצ"ל)

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם

זה שמוז נאָה לוֹ

סֵפֶר תִּקְוֵן הַבְּלָלִי

כִּי הוּא תִקְוֵן הַבְּרִית, הַנִּקְרָא תִקְוֵן הַבְּלָלִי, כְּמִנְבְּאָר
בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' (סִימָן כ"ט אוֹת ד' עֵינִן שָׁם).
וְהוּא תִקְוֵן לְמִקְרָה לְיִלְהָ, חֵם וְשְׁלוֹם, לֹאִמֵּר אֱלֹהֵי הָעֵשְׂרָה
מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁקְרָה לוֹ, כְּמִנְבְּאָר
בְּהַקְדָּמַת הַסֵּפֶר לְךָ נָא רְאֵה שְׁמֹת.

הוֹצִיאֵנוּ מִתְּהַעֲלֵם אֶל הַגְּלוּי אֲדוֹנֵינוּ מוֹרֵינוּ וְרִבֵּינוּ וְכו',
וְכו', מוֹרֵינוּ הֶרֶב רַבִּי נְחֻמָּן זְכַר צַדִּיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָה,
בְּעַל הַמַּחְבֵּר סֵפְרֵי לִקְוֵטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' וְכו', וְסֵפֶר
סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיזוֹת, וְסֵפֶר הַמִּדּוֹת הַנִּקְרָא הַנְּהַגוֹת
יְשׁוּרוֹת עַל כִּי אֵלֶּף בֵּית, וְעוֹד חֲבוּרִים וְחִפּוּהַ בְּפִתּוּכִים.

הוֹצֵאת

אֲבִי"ר הַנְּחֵל

עֶרֶב רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה תשס"ה לפ"ק

פְּלִיגָה"ק אוֹמַאן י"ז

כָּבֵד הַבְּטִיחַ רַבֵּינוּ זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה בְּחַיָּו. וְיַחַד שְׁנֵי עֲדִים כְּשֵׁרִים עַל זֶה. שְׂבִישִׁיתֵלֶךְ, בְּשִׁבּוּאוֹ עַל קְבֻרָו וְיִתְנוּ פְרוּטָה לְצִדְקָה. (אָמַר הַפְּעוּתִיק: שְׂמַעְתִּי מִהֶרֶב רַבִּי נַפְתְּלִי זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה. וְהֶרֶב רַבִּי נַפְתְּלִי כִּנְיֹן. וְאָמַר אִזְ רַבֵּינוּ זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה כִּזּוֹ הַלְשׁוֹן: כְּשִׁבּוּאוֹ עַל קְבֻרָו. וְיִתְנוּ פְרוּטָה לְצִדְקָה בְּעִבּוּרֵי. (רְצוּנוֹ לֹמַר בְּעִבּוּר הַזְכָּרָת נִשְׁמָתוֹ הַקְּדוּשָׁה כְּנֶהְגּוּ. וּבִלְשׁוֹן אֲשֶׁרֵנוּ: אֵין נֹעֵט נַעֲבִין אַ פְּרוּטָה צְדָקָה פּוֹן מִיַּיִט וְנִעֲנִין וְכוּ). וְיֹאמְרוּ אֵלֶּי הַעֲשֶׂה קַפִּיטָל תְּהִלִּים הַנְּרָשָׁמִים אֲצִלְנוּ בְּשִׁבִיל תַּקְוִין לְמַקְרָה לִילָה כְּחֵמָנָא לְצִלָּן. אִזְ יִנִּיחַ רַבֵּינוּ עֲצָמוֹ לְאַרְךָ וְלִרְחֹב. וּבִנְדָאֵי יוֹשִׁיעַ לְזֶה הָאָדָם. וְאָמַר: שְׂבִיחָתָא יוֹצִיא אוֹתוֹ מִהַיְהוּבָם. אֲפִלּוּ אִם יִהְיֶה אוֹתוֹ הָאָדָם אִיךְ שִׁיחָתָה. אֲפִלּוּ אִם עֵבֶר מַה שְׂעֵבֶר. רַק מַעֲתָה יִקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ שְׂלֵא יָשׁוּב לְאוֹלָתוֹ חַס וְשְׁלוֹם.

וּבְלִילָה שְׂקָדָם הַסְּתַלְקוּתוֹ אָמַר: מַה לְכֶם לְדָאֵי. מֵאַחַר שְׂאֵנִי הוֹלֵךְ לְפָנֵיכֶם. וְמָה אִם הַנְּשָׁמָת שְׂלֵא הִפִּירוּ אוֹתִי כָּלֵל, הֵם מְצַפִּים עַל תַּקְוִינֵי שְׂלִי, מְכַל שְׂכֹן אַתֶּם וְכוּ.

וְכֵן אֲפִלּוּ אֵלֶּי שְׂלֵא זְכוּ לְהִכִּיר אֶת רַבֵּינוּ זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה בְּחַיָּו, בְּשִׁבּוּאוֹ עַל קְבֻרָו הַקְּדוּשׁ. וְיִכְמֹכוּ עֲלֵיו. וְיִלְמְדוּ כְּפִרְיוֹ הַקְּדוּשִׁים. וְיִרְגִּילוּ עֲצָמָם לִילָה בְּדַרְכֵי הַקְּדוּשִׁים הַנְּאָמְרִים בְּכְפִרְיוֹ הַקְּדוּשִׁים. בְּנִדְאֵי יֵשׁ לְהֵם עַל מַה שִׁיִּסְמְכוּ. אֲשֶׁרֵיהֶם אֲשֶׁרֵי חִלְקָם. וְלֹא יֹאשְׁמוּ כָּל הַחוּסִים בּוֹ. כִּי כָּבֵד גִּלְהַ דַּעְתוֹ כְּכֹמָה לְשׁוֹנָת בְּפִרוּשׁ וּבְרַמְזוֹ, שְׂכַל מַה שְׂעוּסָק עִמּוֹ, אֵינּוּ בְּשִׁבְלֵנוּ לְבַד, כִּי אִם אֶת אֲשֶׁר יִשְׁגּוּ פֶּה וְאֶת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֶּה, וְכִמְבָאָר מִזֶּה לְקַמְזוֹ. (חַיִּי מוֹהֲרִין סִימֹן רַבִּי)

אָמַר אֵנִי נִהַר הַמְּטַהֵר מִכָּל הַתַּמִּים. (חַיִּי מוֹהֲרִין סִימֹן שְׁלִי)

בְּשִׁיחָה בְּאוּמָאן, שְׂמַע בְּבִיתוֹ קוֹל שְׂל הַעוֹעֲקִים עַל הַבַּיִת עֲלָמִין עַל קְבֻרָו אֲבוֹתָם. שְׂדַרְכָם לְצַעַק וְלִהְתַּפְּלֵל שֵׁם בְּקוֹל מִר כְּנֶהְגּוּ, וּפְעַם אַחַת שְׂמַע אִשָּׁה אַחַת שִׁיחָתָה צוֹעֲקַת שֵׁם עַל קְבֻרָו אֲבִיהִי: אָבִי, אָבִי, בְּקוֹל מִר מְאֹד, וּבְתוֹ תַּחֲוִיה הִיתָה עוֹמֶדֶת אֲצִלּוֹ אִזְ, עֲנֶה וְאָמַר לָהּ: הָאִשָּׁה הַזֹּאת צוֹעֲקַת בְּכִנְיֶה הַיִּטֵּב אָבִי אָבִי, אֲכַל אֲבִיהִי אֵינּוּ בְּכָאן כָּלֵל. וְאָמַר אִזְ: שְׂשׁוּב בְּשִׂבְאִים עַל קְבֻרָו אֲבוֹת, לֹמַר לְהַמְתִּים הַשׁוֹכְנִים סְבִיב סְבִיב לְקַבֵּר אֲבִיהֶם וְאָמַם וְכִיּוֹצֵא שְׂבָאִים אֵלֵיו, לְבַקֵּשׁ מֵהֶם, שִׁיזְדַּעִי לּוֹ שְׂבָא בְּנָם אִזְ בְּתָם אֵלֵיו, כִּי בְּנִדְאֵי לֹא כָּל הַמְתִּים נִסְתַּלְקִים מִמְּקוֹם קְבוּרָתָם לְמַקּוֹם שְׁנַמְרָדִים, כִּי הַרְבֵּה שְׂרוּיִים עַל קַבְרָם, עַל בֵּן טוֹב לְהוֹדִיעֵם, כִּדִּי שְׂהֵם יוֹדִיעוּ לְאֲבִיהֶם וְכוּ.

וְאָמַר אִזְ: אֲכַל אֲצִל הַצַּדִּיק, אֵין צְרִיכִים לְחַשֵּׁשׁ עַל זֶה שְׂמָא אֵינּוּ שֵׁם, כִּי מִיתַת הַצַּדִּיק הוּא רַק כְּמוֹ מִי שִׁיּוֹצֵא מִחֶדֶר לְחֶדֶר אַחַר, וְהַמְּשִׁיל אִזְ לְבִתּוֹ עַל עֲצָמוֹ, כְּמוֹ שְׂאֵנִי עֲתָה בְּחֶדֶר זֶה. וְאַחַר כִּדִּי אֵנִי יוֹצֵא מִחֶדֶר זֶה וְנִכְנַם לְחֶדֶר הַשְּׁנִי. וְכִסְוֵי הַדְּלַת אַחֲרִי. אִם אַתָּה תְּבוּא אֲצִל הַדְּלַת וְתַצַּעַק אָבִי אָבִי וְכוּ, לֹא אֲשַׁמַּע דְּבָרֶיךָ?! בְּדַבְרֵים הָאֵלֶּה נִשְׁמַע מִפִּיו הַקְּדוּשׁ בְּמַה פְּעֻמִּים. שְׂרַמְזוּ לְכָל אַחַד וְאַחַד בְּמַה גְּדוּלָה הַמַּעֲלָה שֵׁל מִי שִׁיּוֹצֵא לְבוֹא עַל קְבֻרָו הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא. כִּי בְּנִדְאֵי יִשְׁמַע דְּבָרֵיו. וְנַעֲזֹד וְיוֹשִׁיעַ לּוֹ בְּכָל מַה דְּאֲפִשֵׁר.

וּכְבֵּד נִרְשָׁמוּ אֵיזָה שִׁיחוֹת לְעִיל, כִּי כֵן הָיָה דְרָבּוּ בְּקַדְשׁ, לְשִׁיחַ וּלְדַבֵּר בְּחֻמְתוֹ הַנִּפְלְאוֹת, וּבִשְׂעַת הַשִּׁיחָה לֹא הִכִּינוּ כְּנִתּוֹ, וְאַחַר כִּדִּי הִכִּינוּ לְמַפְרַע כְּנִתּוֹ הַקְּדוּשָׁה, בְּפִרְטָה בְּעִנְיֵן זֶה לְבוֹא עַל קְבֻרָו, שְׂדַבֵּר הַרְבֵּה מִזֶּה בְּפִרוּשׁ וּבְרַמְזוֹ בְּמַה פְּעֻמִּים, וְכָבֵד מְבָאָר מַה שִׁיּוֹצֵא שְׂנֵי עֲדִים. (שִׁיחוֹת הַרְזִין סִימֹן קַיִ"ו)

הקדמה

הקליפה הנ"ל, כי כל אחד מאלו הלשונות הם היפך הקליפה הנ"ל.

כי אשרי הוא לשון ראייה והסתכלות, היפך הקליפה הנ"ל שעיקר כוחה מקלקול הראות, מבחינת ותכהין עיניו מראות, בחינת יהי מארת חסר, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (תיקוני זוהר, תיקון מ"ד): דא לילית. נמצא שעיקר כוחה מקלקול הראיה, ואשרי, שהוא לשון ראייה, הוא היפך ממנה. וכן משכיל, כי היא בבחינת מְשַׁכֵּל, ומְשַׁכֵּל הוא היפך מזה.

וענין זה עיין במקום אחר, כי עיקר כוחה להחטיא את האדם במקרה חס ושלום, הוא על ידי לשון תרגום, שהוא בחינת משכיל על ידי תורגמן, שהוא מעורב טוב ורע, לפעמים מְשַׁכֵּל, ולפעמים מְשַׁכֵּל, עיין שם.

וכן הללויה היפך הקליפה, ששמה לילית, על שם שהיא מיללת ביללה תמיד, והללי, היפך יללה, כי אותיות "הללי", הם היפך "יללה", (והשאר לא פירש).

גם הטיפה באה מהדעת, שהיא בחינת חסד וגבורה, כידוע, כי גם הטיפה היא בחינת חסד וגבורה כנ"ל. וידוע שהדעת היא בחינת חמשה חסדים וחמש גבורות, על כן צריך לומר עשרה קאפיטל.

וזה בחינת: לדוד משכיל, אשרי

איתא ב"ליקוטי מוהר"ן חלק ראשון סימן ר"ה וזו לשונו: תיקון למקרה לילה רחמנא ליצלו, לומר עשרה קאפיטל תהלים באותו היום שאירע לו חס ושלום, כי יש כח באמירת תהלים להוציא הטיפה מהקליפה שלקחה אותה, כי "תהלים" בגימטריא "לילית" עם החמש אותיות של שמה, שהיא הממונה על זה כידוע.

וצריך לכוין בשעת אמירת תהלים, ש"תהלים" בגימטריא "תפ"ה", שהוא מכוון כמספר השני שמות "אל אלהים" במלואו כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שעל ידי השני שמות אלו יוצאה הטיפה מהקליפה. כי הטיפה היא בחינת חסד וגבורה כידוע, כי יש בה כח אש ומים, חמימות ולחות, שהם בחינת חסד וגבורה. ועל ידי השני שמות "אל אלהים" הנ"ל, שהם בחינת חסד וגבורה כידוע, שהם גימטריא "תהלים" כנ"ל, על ידי זה מוציאין הטיפה משם. וזה צריך לכוין בשעת אמירת תהלים.

ועל כן צריך לומר עשרה קאפיטל. כי יש עשרה מיני זמרה, שהם בחינת העשרה לשונות שנאמר בהם ספר תהלים, כמובא (בגמרא פסחים ק"ז ובזוהר הקדוש) שהם: אשרי, ולמנצח, ומשכיל, והללויה וכו', עיין פירוש רש"י. ויש כח בכל לשון ולשון של עשרה לשונות הנ"ל לבטל כח

לילה. ובתחלה, בעת שהתחיל לגלותה, לא הייתי לפניו אז. אך ה' יתברך זיכני, ובאתי אצלו סמוך מאד לאותה העת שהתחיל לגלותה, וסיפר לי אחד בשמו התורה הנ"ל, כפי מה ששמעה מפיו הקדוש.

ובתוך כך, באותה השעה ששמעתי מפי אחר בשמו התורה הנ"ל, בתוך כך סבב ה' יתברך שדברתי עמו מזה, וחזר ואמרה לפני בקיצור כנ"ל. ובאותה העת שגילה התורה הנ"ל, לא גילה אז איזה קאפיטל לומר, רק אמר סתם: לומר עשרה קאפיטל תהלים לתיקון הנ"ל.

ושמעתי מפיו הקדוש אז שאמר, שהיה ראוי לגלות איזה הם עשרה קאפיטל תהלים שצריכין לומר, אך איזה עשרה קאפיטל תהלים שיאמרו הם תיקון לזה, כי כל עשרה קאפיטל תהלים, איזה שהם, כולם הם כנגד עשרה מיני נגינה, שהם תיקון להנ"ל.

ואז, בעת שגילה התורה הנ"ל, אמר בתחלה, שתיקון הראשון הוא המקוה, שצריכין לטבול במקוה, (ואמר בזו הלשון: דאס ערשטע איז מקוה). ואחר כך גילה התיקון הנ"ל, לומר עשרה קאפיטליך תהלים כנ"ל.

גם פעם אחת אמר, שצריכים ליהרר מאד לטבול באותו היום שיהיה האדם בלתי טהור, ואפלו אם לא יוכל לטבול בבוקר, על כל פנים יטבול באותו היום, אפילו לפנות ערב, כי צריכין ליהרר מאד לטבול

נשוי פשע, ראשי תיבות "נאף", שהוא נכנע על ידי בחינת "לדוד משכיל", דהיינו תהלים, עד כאן לשונו.

ובליקוטי תנינא סימן צ"ב איתא בזו הלשון: תיקון למקרה לילה חס ושלום, לומר עשרה קאפיטל תהלים, כמבואר בספר הראשון (בסימן ר"ה) עיין שם וכו'.

ודע כי הענין של העשרה מיני נגינה הנ"ל, שהם כנגד פגם הנ"ל, הוא מרומז בפסוקים אלו: "ברכה", אברך את ה' אשר יעצני אף לילות וכו'. "אשרי", אשרי נשוי פשע כסוי חטאה. "משכיל", ומה' אשה משכלת. "שיר", ובלילה שירה עמי. "נצוח", למנצה אל תשחת. "ניגון", אזכרה נגינתי בלילה. "תפלה", היאכל תפל מבלי מלח. "הודו", פן תתן לאחרים הודך. "מזמור", הנותן זמירות בלילה. "הללויה", אשה יראת ה' היא תתהלל, (והבן היטב רמזים אלו).

ודע כי אלו הם העשרה קאפיטל תהלים: ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ. והם תיקון גדול מאד מאד לענין הנ"ל. ומי שזוכה לאמרם באותו היום, אין צריך לפחוד עוד מפגם הנורא של המקרה חס ושלום, כי בודאי נתתקן על ידי זה, עד כאן לשונו בקיצור.

ואיתא בשיחות הר"ן סימן קמ"א בזו הלשון: ודע אחי, כי בתחלה אמר הוא זכרונו לברכה, התורה הנ"ל המתחלת: תיקון למקרה

באותו היום דוקא, (ועיין בסוף "סיפורי מעשיות" שאמר, שטוב מאד לטבול תיכה ומיד וכו', עיין שם).

אחר כך, אחר שעברו קרוב לארבע שנים, (ומה שעבר באלו השנים יקצרו רבבות יריעות לספר), וכבר היה לו החולאת שלו שנסתלק ממנו, וכבר חזר מלעמבערג, פעם אחת בחורף, שכב על מטתו, ואנחנו עמדנו לפניו, והתחיל לדבר מענין העשרה קאפיטל תהלים, שהם תיקון להנ"ל.

ואז צוה עלי לכתוב על הנייר, הפסוקים שמרומז בהם העשרה מיני נגינה, שהם תיקון להנ"ל. וישבתי לכתוב, ומפיו יקרא אלי, וגילה לי הפסוקים, וכתבתים על הספר כאשר הם נדפסים בליקוטי תניינא סימן צ"ב הנ"ל.

ואז גילה דעתו, שרצונו לגלות בפרטיות איזו הם העשרה קאפיטל תהלים שצריכין לומר באותו היום, והיינו עומדים ומצפים שיגלה לנו, ולא זכינו מיד, ואחר כך נסענו מאתו.

ואחר כך הייתי אצלו באיזה שבת, והזמין השם יתברך, שראיתי בעיני כתיבת ידו הקדושה, שכבר רשמ לעצמו העשרה קאפיטל תהלים שצריכים לומר, אך לא היה מדרך ארץ שאקה כתב ידו בעצמי בלי רשותו, ורציתי לתופסם במוחי בעל פה, ולא יכולתי, מחמת אימת רבי, פן

יקפיד כי באתי לחדרו ומצאתי כתב יד הנ"ל והסתכלתי בו בלא רשותו.

(כי) המעשה הזה היה בשבת פרשת שקלים שנת תקס"ט, שהוא זכרונו לברכה יצא מחדרו, ונכנס לבית הגדול שלו בעת קריאת התורה, ואז נכנסתי בחדרו וראיתי כתב יד הנ"ל).

ואחר כך ביום ראשון, בעת שלקחתי רשות מאתו לשוב לביתי, דברתי עמו, ושאלתי ממנו שיגלה לי העשרה קאפיטל תהלים הנ"ל, כי ידעתי שכבר הם נרשמים אצלו כנ"ל, ולא רצה, ואמר, שיהיה עת אחר לזה, והלכתי מאתו.

אחר כך, סמוך לאותו העת, בעת שהייתי אני בביתי בנעמרוב, אז גילה העשרה קאפיטל תהלים לפני הרב דפה ברסלב, ולפני חברי רבי נפתלי מנעמרוב, ויחד אותם לעדות על זה, וכך אמר להם: היות בענין זה הידוע (היינו מקרה לילה חס ושלום), נלכדים בודאי שלשה חלקי העולם, אָנִי לִוְקַת אֶתְכֶם לְעֵדוּת. וְתִדְעוּ. שְׂאֵלוּ הַעֲשָׂרָה קֵאפִיטֵל תְּהִלִּים. מוֹעִילִים מְאֹד מְאֹד לְתִיקוֹן קָרִי. וְהֵם תִּיקוֹן גְּמוּר. ומוֹעִיל מְאֹד מְאֹד.

ויש מי שיקרה לו על ידי ריבוי אכילה ושתייה, או על ידי חולשות ועייפות, או על ידי שאינו שוכב כראוי, וכל זה אינו כלום, (והוא כמו תינוק שמשתיין בשינה).

גם יש ששומרים אותו מלמעלה וניצול מהמקרה, או שהמזל שומר אותו וניצול. גם לפעמים נדמה להאדם בשינה בחלום כאלו הוא נופל, ואחר כך מתעורר משינתו, גם זה מן השמים שמצילין אותו מזה.

רק מי שיקרה לו חס ושלום, מחמת הרהורים, מזה נבראים ממש קליפות חס ושלום, כמבואר בספרים.

אבל מי שיאמר באותו היום, אלו העשרה קאפיטל תהלים, בודאי יתקן בזה מאד מאד. וכמה צדיקים גדולים שרצו לעמוד על ענין זה, ונתייגעו למצוא לזה תיקון גמור, וקצתם לא ידעו כלל מהו ענין זה, וקצתם התחילו לידע קצת בענין תיקון זה, ונסתלקו לעולמם באמצע עסקם בזה, ולא גמרו.

ולי עזר השם יתברך, שזכיתי לעמוד על זה בשלימות. וענין תיקון זה על ידי אמירת העשרה קאפיטל תהלים הנ"ל. הוא דבר חדש לגמרי. הידוש נפלא! כי הוא תיקון נפלא ונורא מאד מאד (עיין לקמן).

ומי שיוכל לילך למקנה. ואחר כך יאמרם. בנדאי מה טוב. אך אפילו אם הוא אנוס שאי אפשר לטבול. כגון שהוא חולה. או שהוא בדרך. אף על פי כן אם יאמרם. אשרי לו. כי הם תיקון גדול ונורא מאד. ואם יאמרם

כפונה פראוי. בנדאי מה טוב. אך גם האמירה בעצמה. מסוגל מאד.

ואמר: כי לא נודע זאת מיום בריאת העולם. מסתמא הייתי רוצה לבטל זאת לגמרי, אך אי אפשר זאת לא בגשמיות, ולא ברוחניות.

בגשמיות אי אפשר, כי היה צריך לבטל ולשנות הטבע של כלליות בני אדם בתמידות, וזה דבר שאי אפשר, כי אפילו משה רבינו עליו השלום, וכיוצא, שבטלו הטבע, היה רק לפי שעה ובדבר פרטי, כגון קריעת ים סוף, או בקיעת הירדן, וכיוצא, שהיה רק לפי שעה.

אבל לבטל הטבע של כלליות בני אדם, כי כל אחד ואחד בהכרח לבטל ולשנות הטבע אצלו, וגם צריך לבטל ולשנות הטבע תמיד, וזה דבר שאי אפשר, וגם ברוחניות אי אפשר וכו'. אך העשרה קאפיטל. הם דבר נפלא ויקר ומועיל מאד.

גם יחד אותם לעדות. ואמר: שגם בי ימלאו ימיו. אזי אחר הסתלקותו. מי שיבוא על קברו. ויאמר שם אלו העשרה קאפיטל תהלים הנ"ל. ויתן פרוטה לצדקה עבורו. אפילו אם גדלו ועצמו עונותיו ונטאיו מאד מאד חס ושלום. אזי אתאמין ואשתדל לאורך ולרוחב. להושיעו ולתקנו.

תיקון

תקדמה

הבְּלִי

ט

זכרונו לברכה, הודיע כל זאת מקודם.

ואנחנו עשינו מה שמוטל עלינו, להודיע התיקון לכל החפץ להתתקן, וכל אחד הטוב בעיניו יעשה, השומע ישמע, והחדל יחדל, ואנחנו את נפשנו הצלנו.

ומה שהרב בעל המחבר "סדר תיקון שבת" מביאם בשם ספר "עשרה הלולים", זה אינו. כי ידידי הקורא, עיין נא בספר "תיקון מועד", ותראה שמובאים שם בשם רבינו רבי נחמן זכרונו לברכה. וגם נס נא וחפש בכל הספרים שמובאים שם שלא בשם רבינו זכרונו לברכה, ותראה שכולם נדפסו אחר פטירת רבינו זכרונו לברכה, שנפטר תחלת שנת תקע"א בחול המועד סוכות.

ואפשר שהרב הנ"ל וכיוצא, מגדול תשוקתם לזכות בהם את הרבים בתיקון גדול כזה, וידוע שיש שנמצאים מתנגדים וחולקים על רבינו זכרונו לברכה, על כן קיימו בנפשם מאמר חכמינו זכרונו לברכה, שמותר לשנות בדבר השלום, ובפרט בדבר גדול ותיקון כזה.

ועתה בין תבין, שצדקו הנאמר לעיל, שֶׁהֵם תִּיקוֹן חֲדָשׁ לְגִמְרֵי. וְלֹא יָדַע מִזֶּה שׁוֹם נִבְרָא מִיְמֹת עוֹלָם.

וְתֹאמְרֵם בְּשֵׁם רַבֵּינוּ זְכָרוֹנוּ לְבִרְכָה. בְּכַדִּי שִׁשְׁפֹּתֵינוּ וְהָיוּ דוֹכָבוֹת בְּכַבְּרֵנוּ.

וְאָמַר בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: אֵיךְ וְנֹעַל מִיךְ לִינְעַן אֵין דְּעַר לְעֵנַג אֹן אֵין דְּעַר בְּרִיט אֵיךְ וְאֵל אֵיָהֶם אַ טֹבָה טְהוֹן. בֵּי דֵי פִיאוֹת וְנֹעַל אֵיךְ אֵיָהֶם אַרְוִים צִיָּהֶעֶן פּוֹן דְּעַם שְׂאוֹל תְּחִיתוֹת.

וְאֵנִי חֲזַק מְאֹד בְּכָל הַדְּבָרִים שְׁלִי. אֵיךְ בְּזֶה אֵנִי חֲזַק בְּיוֹתֵר. שְׂאֵלוֹ הֶעֱשֶׂרָה קֵאפִיטֵל תְּהִלִּים מוֹעִילִים מְאֹד מְאֹד. וְאֵלוֹ הֵן הֶעֱשֶׂרָה קֵאפִיטֵל תְּהִלִּים וְכו'.

(רק בספר "סיפורי מעשיות" נדפסו בפעם הראשון בטעות הקאפיטל של קל"ז על ידי עוות המדפיסים, ומשם נתפשט הטעות בכמה ספרים וסידורים שהעתיקו משם). וְיֹאמְרֵם בְּסִדְרֵ שְׁהֵם בְּתוֹבִים בְּתִהְלִים.

וְאָמַר: שְׁהוּא תִיקוֹן הַבְּלִי. בִּי כָּל עֲבִירָה יֵשׁ לָהּ תִיקוֹן מְיוֹחַד. אֲבָל תִיקוֹן הַנִּל. הוּא תִיקוֹן הַבְּלִי.

גַּם אָמַר אֲזוֹ. שְׁעֵנִין הַנִּל שֶׁל הֶעֱשֶׂרָה קֵאפִיטֵל תְּהִלִּים. יֹאמְרוּ וַיִּגְלוּ בְּפִנֵי הַכֹּל.

וְאָמַר אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא דְבַר קַל, לוֹמַר עֲשֶׂרָה קֵאפִיטֵל תְּהִלִּים, אֵף עַל פִּי כֵן, גַּם זֶה יִהְיֶה כְּבֹד מְאֹד לְקִיָּים.

וְכֵן נִתְקִיָּים עֵתָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, שִׁמְחַמֵּת רִיבּוּי הַמַּחְלוּקַת, רוֹב הַהֲמוֹן רְחוּקִים לְקִיָּים זֹאת, וְהוּא

י תקון

תקדמה

הפלא

אשר כל הצדיקים מתענגים לזה. ומזה אשר אלצוני לגלות כל הנ"ל. וזכותו יעמוד לנו, ומכל פגמינו וצרותינו יתקננו ויושיענו, אמן כן יהי רצון.

ומבואר גם בהשיחות שאחר הסיפורי מעשיות, שהזהיר לאנשיו, שכשיקרה להם מקרה בלתי טהור חס ושלום, שילכו תיכף ומיד למקוה לטבול. כי על ידי המקרה חס ושלום, נעשה מה שנעשה. על כן טוב מאד, שקודם שמתחיל להעשות מזה איזה דבר חס ושלום, שיקדים עצמו האדם, ויטבול ויטהר עצמו.

והזהיר מאד, לכל יתפחד האדם מזה כלל, כי הפחד והדאגות והמרה שחורה בענין זה, מזיק מאד מאד, בפרט אחר שגילה אלו העשרה קאפיטל תהלים הנ"ל, המסוגלים לתקון חטא זה, אז אמר: **שמי שייקה לקיים זאת. לומר אלו העשרה קאפיטל תהלים הנ"ל. באותו היום שיקרה לו חס ושלום. אזי בודאי יתקן חטאו. ושוב אל ידאג כלל.**

גם היה מתלוצץ מאלו החסידים והיראים, שכשמגיע להם איזה הרהור, אזי הם מתפחדים שלא יבואו לידי מקרה חס ושלום, ומחמת זה הם רגילים בהיתר, מחמת פחד שלא

יבואו לידי מקרה. והוא זכרונו לברכה, היה מתלוצץ מזה.

ועיקר כוונתו היה, שהאדם צריך לבלי להתפחד ולהתירא כלל מדברים כאלו, ולבלי לחשוב מחשבות כלל בענין זה, רק יהיה כגבור חיל, לעמוד כנגד תאוותו, ויסיח דעתו מזה לגמרי, ואל יתפחד כלל. וה' הטוב בעיניו יעשה עמו, מה שהוא יתברך חפץ.

ורמז בדבריו, שזה היה בחינת פגם של דוד המלך עליו השלום, בבת שבע וכו', ולא ביאר הדבר היטב.

ומאד מאד צריכין להתחזק בשמחה תמיד, ואל יפול בדעתו כלל משום דבר שבעולם, אף אם יעבור עליו מה.

ואם יהיה חזק בדעתו, ולא יתפחד כלל, ולא יחשוב מחשבות כלל (שקורין איבער טראכטיין). וילך בתומו בשמחה, יזכה לסוף לעבור על הכל בשלום. ודברים כאלו אי אפשר לבאר בכתב, וערום יבין לאשורו.

גם בלא זה הזהיר מאד להיות רגיל בטבילת מקוה. ואמר, שבימים שאין אומרים תחנון, כגון ביומי דניסן וכיוצא, המובאים בשולחן ערוך אורח חיים, צריכין להיות רגיל ביותר בטבילת מקוה. כן נזכה לקיים כל דבריו באמת ובתמים, אמן כן יהי רצון.

אמר המעתיק: כתיב (משלי כה, יא): תפוחי זהב במשכיות כסף דבר דבור על אופניו. לכן אמרתי להציג פה מעט מזעיר ממאמרי חכמינו וזכרונם לברכה, אשר שם מבואר גודל זכות הצדיקים אחר הסתלקותם למעלה למעלה, וכמה גדול הזכות והתועלת של המהלכים על קברם הקדוש, זכותם יגן עלינו, אמן כן יהי רצון.

בסוף איתא בזו הלשון: אמרו, ודאי בשעתא דזכאין לא אשתכחו בעלמא, עלמא לא מתקיימא אלא בגיניהון דמיתייא.

אמר רבי ייסא: בשעתא דאצטריך עלמא למטרא, אמאי אזלינן לגביהון דמיתייא, והא כתיב ודורש אל המתים, ואסור, אמר ליה: עד כאן לא חמיתא גרפא דצפרא דעדן. ודורש אל המתים, אל המתים דייקא, דאינון חייביא וכו', דאשתכחו תדיר מתים, אבל ישראל דאינון זכאי קשוט, שלמה קרא עליהו: ושבח אני את המתים, שכבר מתו בזמנא אחרא, ולא השתא, שכבר מתו, והשתא אינון חיין.

ועוד, דשאר עמין, כד אתו למיתהון, אתיין בחרשין לאתערא עלייהו זינין בישין, וכד ישראל אתיין למיתהון, אתיין בכמה תשובה לקמי קודשא בריך הוא, בתבירו דלכא בתעניתא לקבליה. וכלא בגין דנשמתיין קדישין יבעון רחמי לקמי קודשא בריך הוא עליהו, וקודשא בריך הוא חייס על עלמא בגינייהון.

ועל דא תנינן: צדיק, אף על גב דאתפטר מהאי עלמא, לא אסתלק ולא אתאביד מכלהו עלמין, דהא בכלהו עלמין אשתכח יתיר מחייו, דבחייו אשתכח בהאי עלמא בלחודוי, ולבתר אשתכח בתלת עלמין זומין לגבייהו, דכתיב: עלמות אהבוך, אל תקרי "עלמות", אלא "עולמות", זכאה חולקיהון.

במדרש רבה פרשת כי תשא, פרשה מ"ד, על פסוק זכור לאברהם וכו': הדא הוא דכתיב: גפן ממצרים תסיע וכו', וכו'. ולבסוף מובא בזו הלשון: מה הגפן היא חיה ונשענת על עצים מתים, כך ישראל הם חיים וקיימים ונשענים על המתים, אלו האבות.

וכן אתה מוצא כמה תפלות התפלל אליהו בהר הכרמל, שתרד האש, כמה דאת אמר: ענני ה' ענני, ולא נענה, אלא כיון שהזכיר את המתים, ואמר: ה' אלהי אברהם יצחק וישראל, מיד נענה, מה כתיב: ותפול אש ה'.

וכן משה, בשעה שעשו ישראל אותו מעשה, עמד ולמד עליהם זכות ארבעים יום וארבעים לילה, ולא נענה, אלא כיון שהזכיר את המתים מיד נענה, שנאמר: זכור לאברהם ליצחק ולישראל, מה כתיב וינחם ה' על הרעה, הוי: כשם שהגפן הזאת חיה ונשענת על עצים מתים, כך ישראל חיים ונשענים על האבות כשהם מתים, הוי: זכור לאברהם ליצחק ולישראל וכו'.

ובזוהר הקדוש פרשת אחרי דף ע' וע"א, מובא שם דברים נפלאים ונוראים מזה הענין הקדוש, וזהו: תאנא, אמר רבי יהודה, יומא חד הו אולו רבי חזקיה ורבי ייסא בארחא, אערעו בגוש חלבא, והוי חרוב, יתבי סמוך לבי קברי וכו', עיין שם המעשה הנפלאה.

דע לך, שעל פי הדיבור קברתיה שם, שתהא לעזרה לבניה כשיגלה אותם נבוזראדן, יהיו עוברים דרך שם, ויצאת רחל על קברה, ובכתה ומבקשת עליהם רחמים, שנאמר: קול ברמה נשמע וגו', והקדוש ברוך הוא משיבה: יש שכן לפעולתך נאום ה' ושבו בנים לגבולם, עד כאן לשונו.

ובמסכתא סוטה דף י"ג איתא: ואמר רבי חמא בר חנינא, מפני מה נסתתר קברו של משה מעיני בשר ודם, מפני שגלוי וידוע לפני הקדוש ברוך הוא, שעתיד בית המקדש ליחרב ולהגלות את ישראל מארצם, שמא יבואו לקבורתו של משה באותה שעה, ויעמדו בבכיה ויתחננו למשה ויאמרו לו: משה רבינו עמוד בתפלה בעדנו, ועומד משה ומבטל את הגזרה, מפני שחביבים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם וכו'.

מכל זה מובן, אשר להיות על קברם ממש, מועיל ביותר ויותר, מלהזכיר זכותם לבד, ולבלי להיות על קברם ממש. כי גם להזכיר זכותם לבד, גם כן גדול מאד מאד, ומועיל מאד מאד, אבל להיות על קברם ממש, זאת מועיל ביותר ויותר בלי שיעור. כמוכּן ממאמרי חכמינו זכרונם לברכה בדבר כלב ורחל אמנו ומאמר חכמינו זכרונם לברכה, מהסתרת קברו של משה רבינו עליו השלום, והבן.

כן נזכה לילך ולהשתטח על קברי הצדיקים, ולהרבות בעת, ולשפוך לבנו כמים נוכח פני ה', אז בודאי בהם עולם נושע, אמן כן יהי רצון.

תאנא, כתיב: והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים. והיתה נפש אדוני, נשמת אדוני מבעיא ליה. אלא כמה דאמרן, דזכאה חולקיהון דצדיקיא, דכלא אתקשר דא בדא, נפש ברוח, ורוח בנשמה, ונשמה בקודשא בריך הוא, אשתכח דנפש צרורה בצרור החיים, עד כאן לשונו הקדוש.

ועוד מובא בהפירוש של העין יעקב, וזה לשונו: שכבר מתו בפולחנא דמאריהון.

מכל המאמרים הקדושים הנ"ל, רואין גודל יקרת זכות הצדיקים, אשר כבר הלכו לעולמם. אשרי האיש אשר יסמוך על זכותם כל ימי חייו, ולא יתייאש את עצמו מן הרחמים לעולם, ובכל מה שיעבור עליו כל ימי חייו, הן ברוחניות, והן בגשמיות, יסמוך על זכותם, וישא ידיו ולבו לאל אמונה יתברך, ובודאי יושע, כמו שכתוב "לקדושים אשר בארץ המה, ואדירי כל חפצי במ".

ובפרט כשהולכין על קבריהם הקדושים, כמוכּן מפירוש רש"י בפרשת שלח לך, על פסוק ויבא עד חברון, ופירש רש"י, והוא מאמר חכמינו זכרונם לברכה, שכלב לבדו הלך לשם להשתטח על קברי אבות, להצילו מעצת מרגלים.

וכן מפירוש רש"י בפרשת ויחי על פסוק ואני בבואי מפדן ארם, והוא גם כן מאמר רבותינו זכרונם לברכה: ואקברה שם, ולא הולכתיה אפילו לבית לחם וכו', וידעתי שיש בלבך עלי. אבל

תקון הכללי

יהי רצון שאומרים קודם אמירת תהלים אומרים
באן (רק בימות החול):

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו,
הבוחר בך עבדו ובזרעו אחריו, והבוחר
בשירות ותשבחות, שתפן ברחמים אל קריאת מזמורי
תהלים שאקרא, כאלו אמרם דוד המלך עליו השלום
בעצמו, זכותו יגן עלינו, ויעמד לנו זכות פסוקי תהלים,
וזכות תבותיהם, ואותיותיהם, ונקודותיהם, וטעמיהם,
והשמות היוצאים מהם מראשי תבות ומסופי תבות,
לכפר פשעינו, ועוונותינו, וחטאתינו, ולזמר עריצים,
ולהכרית כל החוחים והקוצים הסוככים את השושנה
העליונה, ולחבר אשת נעורים עם דודה, באהבה
ואהוה ורעות, ומשם ימשך לנו שפע לנפש רוח
ונשמה, לטהרנו מעוונותינו, ולסלח חטאתינו, ולכפר
פשעינו, כמו שסלחת לדוד שאמר מזמורים אלו
לפניך, כמו שנאמר: גם יהוה העביר חטאתך לא
תמות. ואל תקחנו מהעולם הזה קדם זמננו, עד מלאת

שְׁנוּתֵינוּ בָּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה, בְּאֶפֶן שְׁנוּכַל לְתַקֵּן אֶת
 אֲשֶׁר שִׁחַתְנוּ. וְזִכּוֹת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, יִגַּן עָלֵינוּ
 וּבְעֵרְנוּ, שְׁתַּאֲרִיךְ אַפָּךְ, עַד שׁוּבְנוּ אֵלֶיךָ בְּתַשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. וּמֵאֲזִיזֵר מִתְּנַת חַנּוּם חַנּוּנוּ, בְּדַכְתִּיב:
 וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֶחָן וּרְחַמְתִּי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם. וּבְשֵׁם
 שְׁאֲנוּ אוֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, בְּךָ נִזְכָּה
 לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וּשְׁבַחָה לְעוֹלָם הַבָּא.
 וְעַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים, תִּתְעוֹרֵר חֲבֻצַּלַת הַשָּׁרוֹן,
 וְלִשִׁיר בְּקוֹל גָּעִים בְּגִילַת וְרִגּוֹן, כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן נִתֵּן לָהּ,
 חוֹד וְחֶדֶר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן סְלָה:

קוֹרֵם שְׁיִתְחִיל בְּאֲמִירַת תְּהִלִּים יֹאמֵר זֶה:

לְבוֹ נִרְנְנָה לַיהוָה, נְרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ:
 נִקְדָּמָה פָּנָיו בְּתוֹדָה, בְּזִמְרוֹת נְרִיעַ לוֹ:
 כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה, וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:
 תְּרִינֵי מְזִמֵּן אֶת פִּי, לְהוֹדוֹת, וּלְהַלֵּל, וּלְשַׁבַּח
 אֶת בּוֹרְאֵי. לְשֵׁם יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא וּשְׁכִינָתָהּ, בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ, עַל יְדֵי תְּהוּא
 טָמִיר וְנֶעְלָם, בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טוֹב לֹאמַר זֹאת לְפָנַי אֲמִירַת הָעֵשְׂרָה מְזֻמְזָרִים:

הַרְיֵנִי מִקֶּשֶׁר עֲצָמַי בְּאֲמִירַת הָעֵשְׂרָה
 מְזֻמְזָרִים אֱלֹהִים לְכֹל הַצְּדִיקִים
 הָאֲמִתִּיִּים שְׁבֻדוֹרְנֵנוּ, וְלְכֹל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים
 שׁוֹכְנֵי עֶפְרַיִם, קְדוֹשֵׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּתָה. וּבִפְרֹט
 לְרַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ, צְדִיק יְסוּד עוֹלָם, נֶחֱל נוֹבֵעַ
 מִקּוֹר חֲכָמָה, רַבֵּינוּ נַחֲמָן בֶּן פִּינְאָה, שְׁנֵגְלָה
 תְּקוּן זֶה. זְכוּתָם יִגַּן עָלֵינוּ, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל,
 אָמֵן.

אם רוצה, ימשיך לומר זה:

וְעַל דַּעְתָּם וְעַל כּוֹנֵנָתָם אֲנִי אוֹמֵר כָּל אֱלֹהֵי הָעֵשְׂרָה קַפִּיטֵל
 תְּהִלִּים, וּבְזֻכוֹתָם וּכְחֵם אֲזַכֶּה לְעוֹרֵר וּלְגַלּוֹת כָּל הָעֵשְׂרָה
 מִיַּי נְגִינָה שְׁנֵאֲמַר בָּהֶם סֵפֶר תְּהִלִּים, שְׁהֵם: אֲשֶׁרִי, בְּרַכָּה,
 מְשֻׁכֵּיל, שִׁיר, נְצוּחַ, נְגוּן, תְּפִלָּה, הוֹדָאָה, מְזֻמְזָר, הַלְלוּיָהּ. שְׁהֵם:
 שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפוּל, מְשֻׁלָּשׁ, מְרַבֵּעַ, שְׁהֵם כְּלוּלִים בְּשִׁמּוֹךְ הַמִּיחָד
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ. וּבְזֻכוֹת וּכְחֵם הַשְּׁנֵי שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלֹהִים
 בְּמִלּוּאָם, שְׁהֵם אֵל אֱלֹהִים (כְּזוֹהַ): אֱלֹהֵי לְמֹד, אֱלֹהֵי לְמֹד הִי
 יוֹד מִ"ם, שְׁהֵם עוֹלָם בְּמִסְפָּר תַּפ"ה, בְּמִסְפָּר תְּהִלִּים, בְּכַח אֱלֹהֵי
 הַשְּׁמוֹת, תְּזַכֵּנִי לְתִקּוּן הַבְּרִית, שֶׁהוּא תְּקוּן הַכֶּלֶלִי, אָמֵן.

(מיוסד על פי התפלה של מוהרנ"ת)

 טז

- א מִכְתָּם לְדָוָד, שְׁמַרְנֵי אֵל, כִּי
חֲסִיתִי בְךָ:
- ב אָמַרְתָּ לַיהוָה, אֲדַנִּי אֶתָּה,
טוֹבַתִּי בַל עָלִיד:
- ג לְקַדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּתָה,
וְאֲדִירֵי, כָּל חֲפְצֵי בָם:
- ד יִרְבוּ עֲצָבוֹתָם, אַחַר מִהְרֹנִי, בַּל
אֲסִיד נִסְכֵיהֶם מִדָּם, וּבַל אֲשֵׁא
אֶת שְׁמוֹתָם, עַל שִׁפְתָּי:
- ה יְהוָה, מִנֶּת חֶלְקִי וְכוֹסִי, אֶתָּה
תּוֹמִיד גּוֹרְלִי:

ו חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בַּנְּעָמִים, אֶף
נִחַלְתָּ שְׂפָרָה עָלַי:

ז אֲבָרְךָ אֶת יְהוָה, אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי,
אֶף לֵילוֹת יִסְרוּנִי בְּלִיזוֹתַי:

ח שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמִיד, כִּי
מִימֵנִי בֵּל אֱמוּנָה:

ט לָכֵן שָׂמַח לְבִי, וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֶף
בְּשָׂרֵי יִשְׁכֵּן לְבַטָּח:

י כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשָׂאוֹל, לֹא
תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרְאוֹת שְׂחָת:

יא תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים, שְׁבַע
שְׂמָחוֹת אֶת פְּנִיךָ, נְעֻמּוֹת
בְּיַמֶּיךָ נִצַּח:

א לְדָוִד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נְשׂוּי

פֶּשַׁע, כְּסוּי חַטָּאָה:

ב אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יַחְשֵׁב יְהוָה לֹ

עֶזְרָא, וְאִין בְּרוּחֹ רְמִיָּה:

ג כִּי הִחַרְשֵׁתִי, בְּלוּ עֲצָמִי,

בְּשֵׂאנְתִי כָּל הַיּוֹם:

ד כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִכְבַּד עָלַי יְדָה,

נְהַפְדָּ לְשִׁדִּי, בְּחֶרְבְּנִי קִיץ

סְלָה:

ה חַטָּאתִי אֹדִיעֵךְ, וְעֹנִי לֹא

כִּסִּיתִי, אֶמְרֹתִי, אֹדָה עָלַי

בְּשָׁעֵי לַיהוָה, וְאַתָּה נְשֹׂאת
עֶזְרִי חַטָּאתִי סָלַח:

וְעַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד
אֱלֹהֶיךָ, לְעֵת מְצֵא, רַק לְשֹׁטֵף
מַיִם רַבִּים אֱלֹהֵינוּ לֹא יִגְיֵעוּ:

וְאַתָּה סֶתֶר לִי, מְצִר תִּצְרֵנִי,
רַנִּי פִּלַט תְּסוּבְּבֵנִי סָלַח:

ת אֲשַׁכִּילֶךָ, וְאוֹרֶךָ, בְּדֶרֶךְ זִי
תִּלְךָ, אִיעֲצָה עֲלֶיךָ עֵינֵי:

ט אֵל תִּהְיוּ כְּסוּם, כְּפָרָד, אֵין
הָבִין, בְּמִתְג וּרְסֵן עֲדִיו לְבָלוּם,
בֵּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ:

י רבים מְכַאֲבִים לְרָשָׁע,
 וְהַבֹּטֶחַ בַּיהוָה חֶסֶד יְסֻבְּבוּ:
 יא שְׂמְחוּ בַיהוָה, וְגִילוּ צְדִיקִים,
 וְהַרְגִּינוּ כָּל יִשְׂרָיִל:

מא

א לַמְּנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד:
 ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, בַּיּוֹם
 רָעָה, יִמְלֹטְהוּ יְהוָה:
 ג יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיְחַיֶּהוּ, וְאַשֶׁר
 בְּאָרְץ, וְאֵל תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ
 אֲיָבָיו:
 ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל עֵרֶשׁ דָּוִי, כָּל
 מִשְׁכְּבוֹ הַפֶּכֶת בְּחַלְיוֹ:

ה אֲנִי אֶמְרָתִי, יְהוָה חֲנֻנִי, רַפְּאֵה
נַפְשִׁי כִּי חָטָאתִי לָךְ:

ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי, מִתֵּי יָמוֹת
וְאֶבֶד שְׁמוֹ:

ז וְאִם בָּא לְרֵאוֹת, שָׁוֵא יִדְבֵר,
לִבּוֹ יִקְבֹּץ אָוֶן לוֹ, יֵצֵא לַחֹיץ
יִדְבֵר:

ח יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שֹׁנְאֵי,
עָלַי יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי:

ט דְּבַר בְּלִיעַל יַצּוֹק בּוֹ, וְאִשֶּׁר
שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוּם:

י גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי, אֲשֶׁר בְּמִחְתֵּי
בוֹ אוֹכֵל לַחֲמִי, הַגְּדִיל עָלַי
עֲקֹב:

יא וְאַתָּה יְהוָה, חַנּוּנִי וְחַקִּימִנִי,
וְאַשְׁלֶמָה לָּהֶם:

יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חֲפֵצָתְךָ בִּי, כִּי
לֹא יִרְיַע אִיבִי עָלַי:

יג וְאַנִּי בְּתִמִּי תַמְכֶתָּ בִּי, וְתַצִּיבֵנִי
לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם:

יד בָּרוּךְ יְהוָה, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, אָמֵן
וְאָמֵן:

מב

א לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל, לְבְנֵי קָרַח:

ב בְּאֵיל תַעְרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, בֵּן
נַפְשֵׁי תַעְרֹג אֶלֶיךָ אֱלֹהִים:

ג צְמָאָה נִפְשֵׁי לֵאלֹהִים, לְאֵל הָי,
 מָתִי אָבוֹא וְאַרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים:
 ד הִיָּתָה לִי דְמִעָתִי לֶחֶם יוֹמָם
 וְלַיְלָה, בְּאָמַר אֵלַי כָּל הַיּוֹם,
 אֵיךְ אֶלְהִידָּ:

ה אֵלֶּה אֶזְכְּרָה, וְאֶשְׁפָּכָה עָלַי
 נִפְשֵׁי, כִּי אֶעֱבֹר בַּסֶּדֶךְ, אֶדְדָּם
 עַד בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה
 וְתוֹדָה, הַמּוֹן חוֹגֵג:

ו מֵה תִשְׁתַּחֲוֶה נִפְשֵׁי וְתִתְהַמֵּי
 עָלַי, הוֹחֲלִי לֵאלֹהִים, כִּי עוֹד
 אֲדַנּוּ יִשׁוּעוֹת פְּנִיּוֹ:

ז אֱלֹהֵי, עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּוְּחָה, עַל

בֵּן אֲזַכְרֶךָ מֵאָרֶץ יִרְדֵּן
וְחַרְמוֹנִים, מִיַּהַר מִצְעָר:

ח תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרֵא, לְקוֹל

צְנוּרִיךָ, כָּל מִשְׁבָּרֶיךָ וְגִלְיָךָ
עָלַי עֲבְרוּ:

ט יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֶסְדּוֹ,

וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עָמִי, תִּפְלֶה
לְאֵל חַיִּי:

י אֹמְרָה לְאֵל סִלְעִי, לָמָּה

שָׁכַחְתָּנִי, לָמָּה קִדַּר אֵלֶיךָ
בְּלֶחֶץ אֹיִב:

א בְּרַצַּח בְּעַצְמוֹתַי, חֶרְפוֹנִי
צוֹרְרִי, בְּאִמְרָם אֵלַי כָּל הַיּוֹם
אֵיחָה אֱלֹהֶיךָ:

ב מֵה תִּשְׁתַּוְּחָחִי נַפְשִׁי, וּמֵה
תִּתְּקַמֵּי עָלַי, הוֹחִילִי לֵאלֹהִים,
כִּי עוֹד אֹדְנִי יִשׁוּעַת, פָּנֵי
וְאֱלֹהֵי:

נֹט

א לְמַנְצַח, אֵל תִּשְׁחַת, לְדוֹד
מִכְתָּם, בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל, וַיִּשְׁמְרוּ
אֶת הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ:

ב הַצִּילֵנִי מֵאִיְבֵי, אֱלֹהֵי,
מִמֶּתְקוֹמֵמִי תִשָּׁבְבֵנִי:

ג הַצִּילֵנִי מִפְּעַלֵי אֲוֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי
דָּמִים הוֹשִׁיעֵנִי:

ד כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי, יַגּוּרוּ עָלַי
עֲזִים, לֹא פִשְׁעִי וְלֹא חַטָּאתִי
יְהוָה:

ה בְּלִי עֶזְרָה, יִרְצוּן וַיִּכּוֹנְנוּ, עוֹרָה
לְקַרְאֹתִי, וּרְאֵה:

ו וַאֲתָה יְהוָה אֱלֹהִים עֲבָאוֹת,
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הַקִּיְצָה לְפָקֶד
כָּל הַגּוֹזִים, אֵל תַּחַן כָּל בְּגֵדֵי
אֲוֹן סֵלָה:

ז יָשׁוּבוּ לְעָרְב, יִהְמוּ בַכָּלֵב,
וַיִּסּוּבּוּ עִיר:

ח הִנֵּה יִבְיַעוֹן בְּפִיהֶם, חֲרָבוֹת
בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, כִּי מִי שָׁמַע:

ט וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק לָמוֹ,
תִּלְעַג לְכָל גּוֹיִם:

י עֵזוֹ, אֱלֹהֵי אֲשֶׁמְרָה, כִּי אֱלֹהִים
מִשְׁנֵבִי:

יא אֱלֹהֵי חֲסָדֵי, יִקְדַּמְנִי, אֱלֹהִים
יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי:

יב אֵל תִּתְהַרְגֶם, פֶּן יִשְׁכַּחוּ עַמִּי,
הִנְיַעְמוּ בְּחִילָךְ, וְהוֹרִידוּמוֹ,
מִגִּבְּנוֹ אֲדַנִּי:

יג חֲטֵאת פִּימוֹ, דְּבַר שְׁפָתַימוֹ,
וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם, וּמֵאֵלָה
וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ:

י' כִּלְה בְּחֶמְהָ, כִּלְה, וְאִינְמוּ,
וַיִּדְעוּ כִּי אֱלֹהִים מִשְׁל בְּיַעֲקֹב
לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה:

טז וַיֵּשְׁבוּ לְעָרָב, יִהְמוּ בַכָּלָב,
וַיִּסּוּבּוּ עִיר:

טז הֶמָּה יִנְיֵעוּן לְאַכְל, אִם לֹא
יִשְׁבְּעוּ, וַיִּלְיֵנוּ:

י' וַאֲנִי אֲשִׁיר עֵזְדָּה, וַאֲרִינָן לִבְקָר
חֲסֻדָּה, כִּי הָיִיתָ מִשְׁגָּב לִי,
וּמָנוֹס, בְּיוֹם צַר לִי:

י' עֵזִי, אֵלֶיךָ אֲזַמְרָה, כִּי אֱלֹהִים
מִשְׁגָּבֵי אֱלֹהֵי חֲסֻדֵי:

א לַמְּנִצַּחַ עַל יְדוּתוֹן לְאַסֵּף

מִזְמוֹר:

ב קוּלִי אֵל אֱלֹהִים, וְאַצְעֵקָה

קוּלִי אֵל אֱלֹהִים, וְהֶאֱזִין אֵלַי:

ג בַּיּוֹם צָרָתִי אֲדַנֶּי דְרָשְׁתִּי, יְדֵי

לִילָה נִגְרָה, וְלֹא תִפּוּג, מֵאַנָּה

הַנָּחַם נִפְשֵׁי:

ד אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים, וְאַהֲמִיָּה,

אֲשִׁיחָה, וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סֶלָה:

ה אֲחִזֶּתֶּ שְׂמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי

וְלֹא אֲדַבֵּר:

ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת
עוֹלָמִים:

ז אֶזְכְּרָה נְגִינָתִי בַּלֵּילָה, עִם
לְבָבִי אֲשִׁיחָה, וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי:

ח הַלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנָי, וְלֹא
יִסֹף לְרַצוֹת עוֹד:

ט הָאָפֶס לְנֹצַח חֶסֶדֹו, גָּמַר אֲמַר
לְדָר וְדָר:

י הַשְׁכַּח חַנוּת אֵל, אִם קָפִיץ
בְּאֵף רַחֲמָיו סָלָה:

י"א וְאֲמַר חִלּוֹתֵי הֵיא, שָׁנוֹת יָמַי
עֲלִיזוֹן:

יב אֲזָכוֹר מֵעַלְלֵי יְהוָה, כִּי אֲזַכְּרָה
מִקְדָּם פְּלֹאֵךְ:

יג וְהִגִּיתִי בְּכֹל פְּעֻלָּךְ,
וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:

יד אֱלֹהִים, בַּקֹּדֶשׁ הַרְבֵּךְ, מִי אֵל
גָּדוֹל כֵּאלֹהִים:

טו אַתָּה הָאֵל עֹשֵׂה פְלֹא, הוֹדַעְתָּ
בְּעַמִּים עֵזְךָ:

טז גִּאֲלֹתַת בְּזִרְזֹעַ עַמְךָ, בְּנִי יַעֲקֹב
וַיֹּסֶף סָלָה:

יז רָאוּךְ מִיָּם אֱלֹהִים, רָאוּךְ מִיָּם
יְחִילוּ, אֵף יִרְגְּזוּ תְהַמּוֹת:

יה זרמו מים עבות, קול נתנו
שחקים, אף הצציד יתהלכו:

יט קול רעמך בגלגל, האירו
ברקים תבל, רגזה ותרעש
הארץ:

כ בים הרבה, ושבילך במים
רבים, ועקבותיך לא נדעו:

כז נחית בצאן עמך, ביד משה
ואהרן:

ח תפלה למשה, איש האלהים,
אדני, מעון אתה היית לנו
בדרך ודרך:

ב בְּטָרֶם הָרִים יִלְדוּ, וַתַּחזִּיל
אָרֶץ וַתִּבֵּל, וּמֵעוֹלָם עַד עוֹלָם
אֶתָּה אֵל:

ג תָּשֶׁב אָנוֹשׁ עַד דְּכָא, וַתֹּאמֶר,
שׁוּבוּ בְנֵי אָדָם:

ד כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ, כִּיּוֹם
אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר, וְאַשְׁמֹרֶת
בְּלֵילָה:

ה זַרְמָתָם שָׁנָה יִחְיוּ, בַּבֶּקֶר
כְּחֶצִיר יַחֲלֶף:

ו בַּבֶּקֶר יִצִּיץ, וַחֲלָף, לָעָרֶב
יִמּוֹלֵל וַיִּבֶשׁ:

ז כִּי כָּלֵינוּ בְּאַפָּךָ, וּבַחֲמַתְךָ
נִבְחָלְנוּ:

ח שִׁפְתָּהּ עֲזַנְתִּינוּ לְנִגְדָךָ, עַל־מִנּוּ
לְמֵאֹר פְּנֶיךָ:

ט כִּי כָּל יָמֵינוּ, פָּנוּ בְּעִבְרָתְךָ,
בְּלִינוּ שְׁנֵינוּ, כְּמוֹ הֶגְהָ:

י יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ, בָּהֶם שִׁבְעִים
שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרֵת שְׁמוֹנִים
שָׁנָה, וְרַחֲבָם, עָמַל וְאֵין, כִּי גֹז
חַיִּשׁ, וְנִעְפָּה:

יא מִי יוֹדֵעַ, עֵז אִפְךָ, וּכְיִרְאֵתְךָ,
עִבְרָתְךָ:

יב לְמִנּוֹת יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַעַ, וְנִבְיֵא,
לְבַב חֲכָמָה:

יג שׁוֹבָה יְהוָה, עַד מָתִי, וְהִנַּחֲם
עַל עִבְדֶּיךָ:

תקון צ-קה חבללי לה

יד שבענו בבקר, חסדך, ונרננה,
ונשמחה, בכל ימינו:

טו שמחנו, בימות עזתנו, שנות
ראינו רעה:

טז יראה אל עבדך פעלך,
והדרך על בניהם:

יז ויהי נעם אדני אלהינו עלינו,
ומעשה ידינו, בוננה עלינו,
ומעשה ידינו בוננהו:

יח הודו ליהוה, קראו בשמו,
הודיעו בעמים עלילותיו:

לו

תקון

קה

תכלילי

ב שירו לו, זמרו לו, שיחו בכל
נפלאותיו:

ג התהללו בשם קדשו, ישמח
לב מבקשי יהוה:

ד רשׁו יהוה, ועזו, בקשו פניו
תמיד:

ה זכרו נפלאותיו אשר עשה,
מפתיו, ומשפטי פיו:

ו זרע אברהם, עבדו, בני יעקב,
בחיריו:

ז הוא יהוה אלהינו, בכל הארץ
משפטיו:

תִּקְוֹן קה תְּכַלְלִי לו

ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, דָּבָר צוֹה,
לְאַלְפֵי הַזֶּזֶר:

ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת אֲבֹרָהֶם,
וְשָׁבוּעֵתוֹ לְיִשְׁחָק:

י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב, לְחֵק,
לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:

יז לְאֹמֵר, לְךָ, אֶתֵּן אֶת אֶרֶץ
בְּנֵעֵן, חָכֵל נַחֲלֵתְכֶם:

יח בְּהִיזוֹתָם מְתֵי מִסְפָּר, בְּמַעֲט,
וְגָרִים בָּהֶם:

יט וַיִּתְּהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי,
מִמְּלָכָה אֶל עַם אֲחֵר:

לח תקון קה תכללי

יד לא הניח אדם לעשקם, ויזכח
עליהם מלכים:

טו אל תגעו במשיחי, ולנביאי אל
תגעו:

טז ויקרא רעב על הארץ, כל
מטה לחם שבר:

יז שלח לפניהם איש, לעבד
נמכר יוסף:

יח ענו בכבל רגלו, ברזל באה
נפשו:

יט עד עת, בא דברו, אמרת
יהוה, צרפתהו:

ב שְׁלַח מַלְאָךְ, וַיִּתִּירָחוּ, מִיֵּשֶׁל
עַמִּים, וַיִּפְתַּחֵהוּ:

כא שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִיֵּשֶׁל בְּכָל
קִנְיָנוֹ:

כב לְאִסַּר שָׂרֵיו, בְּנַפְשׁוֹ, וּזְקִנָּיו,
יַחֲכֵם:

כג וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, וַיַּעֲקֹב וָר
בְּאֶרֶץ חָם:

כד וַיִּפֹּר אֶת עַמּוֹ מְאֹד, וַיַּעֲצֵמֵהוּ
מִצְרָיִם:

כה הָפֵךְ לָבָם לְשֵׁנָא עַמּוֹ,
לְהַתְנַכֵּל בַּעֲבָדָיו:

מ תקון קה תכללי

כו שֶׁלַח מִשֶּׁה עֲבָדוֹ, אֲהַרֹן אֲשֶׁר
בָּחַר בּוֹ:

כו שְׁמוֹ בָּם, דְּבָרֵי אֱתוֹתָיו,
וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם:

כז שֶׁלַח חֲשֹׁד, וַיַּחֲשֹׁד, וְלֹא מָרוּ
אֶת דְּבָרוֹ:

כח הַפֶּךְ אֶת מִימֵיהֶם לְדָם, וַיָּמָת
אֶת דִּגְתָּם:

ל שְׂרָץ אֶרֶצָם צִפְרֹדְעִים, בְּחַדְרֵי
מַלְכֵיהֶם:

לא אָמַר, וַיָּבֵא עָרֵב, כְּנִים, בְּכָל
גְבוּלָם:

לב נתן גְּשִׁמֵיהֶם בְּרָד, אֵשׁ לְהַבֹּת
בְּאֶרְצָם:

לג וַיֵּךְ, גִּבְעָנָם וּתְאֵנֹתָם, וַיִּשְׁבֵּר עֵץ
גְּבוּלָם:

לד אָמַר, וַיִּכֹּא אֶרְבֶּה, וַיִּלְק, וַאֲיִן
מִסְפָּר:

לה וַיֹּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאֶרְצָם, וַיֹּאכַל
פְּרִי אֲדָמָתָם:

לו וַיֵּךְ כָּל בְּכוֹר בְּאֶרְצָם, רֵאשִׁית
לְכָל אוֹנָם:

לז וַיֹּצִיאוּם בְּכֶסֶף וַזָּהָב, וַאֲיִן
בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל:

לח שִׂמַח מְצַרִּים בְּצִאתָם, כִּי נִפְלַ
פְּחָדָם עֲלֵיהֶם:

לט פָּרַשׁ עֵינָיו, לְמַסָּךְ, וַיֵּאשׁ, לְהַאֲוִיר
לִילָה:

מ שָׁאֵל, וַיָּבֵא שְׁלִיחָיו, וְלָחֶם שָׁמַיִם,
יִשְׁבִּיעֵם:

מא פָּתַח צוּר, וַיִּזְוֹבוּ מַיִם, הֶלְכוּ
בְּצִיּוֹת נִהָר:

מב כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ, אֶת
אֲבֹרָתָם עֲבָדָיו:

מג וַיִּזְעַק עַמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן, בְּרָנָה אֶת
בְּחִירָיו:

תקון קה-קלז תכללי מג

מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֶרְצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל
לְאֲמִים יִירָשׁוּ:

מה בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו, וְתוֹרָתוֹ
יִנְצְרוּ, הַלְלוּיָהּ:

קלז

א עַל נִהְרוֹת בָּבֶל, שָׁם יִשְׁבְּנוּ, גַּם
בְּכִינוּ, בְּזָכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן:

ב עַל עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ, תִּלְיֵנוּ
בְּנֵרוֹתֵינוּ:

ג כִּי שָׁם שְׁאַלֵנוּ שׁוֹבֵינוּ דְבָרֵי
שִׁיר, וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמִיחָה, שִׁירוּ
לָנוּ, מִשִּׁיר צִיּוֹן:

ד אֵיךְ נָשִׂיר אֶת שִׁיר יְהוָה, עַל
אֲדַמַּת נֶכֶר:

ה אִם אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַיִם, תִּשְׁכַּח
יְמֵי:

ו תִּדְבַּק לְשׁוֹנֵי לְחֻכֵי, אִם לֹא
אֲזַכְּרֵנִי, אִם לֹא אֶעֱלֶה אֶת
יְרוּשָׁלַיִם, עַל רֹאשׁ שְׂמֹחָתִי:

ז זָכַר יְהוָה לְבִנֵי אֲדָוָה, אֶת יוֹם
יְרוּשָׁלַיִם, הָאֹמְרִים, עָרוֹ עָרוֹ,
עַד הַיּוֹם בָּה:

ח בַּת בָּבֶל הַשְּׂדוּדָה, אֲשֶׁר־
שִׁישְׁלָם לָךְ, אֶת גְּמוּלָךְ
שֶׁגַמְלָתָ לָנוּ:

תקוּן קלז-קנ הַבְּלִי מֵה

ט אֲשֶׁרִי, שִׂיֵּאֱחֹז וְנִפִּיץ אֶת
עַל־לִיךְ, אֶל הַסֵּלַע:

קנ

א הַלְלוּיָהּ, הַלְלוּ אֵל בְּקֶדְשׁוֹ,
הַלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ עִזּוֹ:

ב הַלְלוּהוּ בַּגְּבוּרָתוֹ, הַלְלוּהוּ
בְּרַב גְּדָלוֹ:

ג הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ
בַּנֶּבֶל וּבַנְּזֹר:

ד הַלְלוּהוּ בְּתֵן וּמַחֹל, הַלְלוּהוּ
בַּמְנִים וְעֶגְב:

ה הַלְלוּהוּ בְּצִלְצִלֵי שְׁמַע, הַלְלוּהוּ
בְּצִלְצִלֵי תְרוּעָה:

ו כל הַנְּשָׂמָה תִּתְחַלֵּל יְהוָה,
הַלְלוּיָהּ:

אַחַר שְׁסִים תְּחִלִּים יֹאמַר שְׁלֹשָׁה פְּסוּקִים אֵלֶּה:

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן, יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל, בָּשׁוּב יְהוָה
שְׁבוֹת עַמּוֹ, יִגַּל יַעֲקֹב, יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל:
וּתְשׁוּעַת צְדִיקִים מִיְהוָה, מְעוֹזֵם בְּעַת צָרָה:
וַיַּעֲזֹרֵם יְהוָה וַיְפַלְטֵם, וַיְפַלְטֵם מִרְשָׁעִים
וַיֹּשִׁיעֵם, בִּי חֶסֶד בּוֹ:

תפלה לתקון תבלי

אחר כך טוב לומר תפלה זו — יסדה
מזרינו רבי נתן זכר צדיק לברכה:

אשירה ליהוה בחיי, אזמרה לאלהי בעודי:
יערב עליו שיחי, אנכי אשמח ביהוה:
הודו ליהוה בכבוד, בנגבל עשור זמרו לו: אלהים,
שיר חדש אשירה לך, בנגבל עשור אזמרה לך:
עלי עשור ועלי נבל, עלי הניזון בכבוד: פי שמחתני
יהוה בפעלך, במעשי ידיך ארגן:

רבוננו של עולם, אדון כל, בורא כל הנשמות,
רבון כל המעשים, הבוחר בשירי זמרה.
עזרני וחסני, ברחמוך הרבים, ובחסדיך העצומים.
שאזכה לעזרה, ולהוציא, ולגלות, כל העשרה מיני
נגינה שנאמר בהם ספר תהלים.

ובזכות אלו העשרה קפיטל תהלים שאמרת
לפניך, שהם פנגד עשרה מיני נגינה
שנאמר בהם ספר תהלים, שהם: אשרי, ברכה,

משביל, שיר, נצות, נגון, תפלה, הודאה, מזמור, הללויה. בזכות המזמורים, ובזכות הפסוקים, ובזכות תבותיהם, ואותיותיהם, ונקודותיהם, וטעמיהם, והשמות היוצאים מהם, מראשי תבות, ומסופי תבות, ובזכות דוד המלך עליו השלום עם כל העשרה צדיקים שיסדו ספר תהלים, [ובזכות הצדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבינו נחמן בן פינא, זכותו יגן עלינו, אשר גלה ותקן לומר אלו העשרה קפיטל תהלים בשביל תקון הברית], ובזכות כל הצדיקים והחסידים האמתיים, תזבני, ותחנני, שאזכה ברחמיך הרבים, להוציא כל הטפות קרי שיצאו ממני לבטלה, בין בשוגג, בין במזיד, בין באונס, בין ברצון, (אם יאמר חס ושלום בשביל מקרה שנודמן לו באותו הלילה, יאמר: ובפרט כל הטפות שיצאו ממני בלילה זה, על ידי מקרה לילה שקרה לי פעונותי הרבים).

בָּלֵם אֲזָכָה, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וּבְחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וּבְכַחַד הַגְּדוֹל, לְהוֹצֵאם מִהַקְלָפוֹת,

תקון תפלה תבלי מוט

ומהסטרין אחרנין, מכל המקומות שנפלו,
ונתפזרו, ונפוצו, ונדחו לשם, ואל ידח ממך נדח.

ותבניע, ותשבר, ותהרג, ותעקר, ותכלה,
ותבטל, כל הקלפות, וכל הרוחין, שדין,
ולילין, שנעשו, ונבראו, ונוצרו, על ידי אלו הטפות
שיצאו ממני לבטלה, ותסיר מהם חיותם, ותוציא
ותגזל מהם החיות דקדשה, וכל הניצוצות
הקדושים שבלעו:

רבוננו של עולם, אל חי וקים, חי החיים, מלא
רחמים, הדין את כל העולם לבקש זכות
תמיד, החפץ חסד ומרבה להיטיב. אבי אבי,
גואלי ופודי, ידעתי יהוה ידעתי, כי אני בעצמי
החייב והפושע, אפלו בהמקרות שנודמנו לי בשוגג,
כי לא שמרתי את המחשבה כלל, והרהרתי ביום,
עד שבאתי לידי טמאה בלילה, ועל ידי זה
קלקלתי מה שקלקלתי, ונרמתי מה שנרמתי,
ושחתתי מה ששחתתי.

אוי אוי אוי, אויה על נפשי, אוי לנפשי כי נמלתי
לי רעה, מה אמר, מה אדבר, מה אצטדק.

מָה אָמַר, מָה אֲדַבֵּר, מָה אֶצְטַדֵּק. הָאֱלֹהִים מָצָא
 אֶת עֹנִי. הִנְנִי לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמָה רַבָּה, הִנְנִי לְפָנֶיךָ
 מְלֵא בּוֹשָׁה וּכְלֻמָּה, מְלֵא טַנוּפִים וְלִכְלוּכִים, מְלֵא
 תּוֹעֵבוֹת רָעוֹת, וְאִין שׁוּם לְשׁוֹן בְּעוֹלָם שְׂאוּכַל
 לְכַנּוֹת בּוֹ עֵצֶם הֶרְחַמְנוֹת שְׁיֵשׁ עָלָי, בִּי רַע וְמַר, בִּי
 נִגַּע עַד הַנֶּפֶשׁ.

מַר לִי מְאֹד, אָבִי שֶׁבְּשָׁמַיִם. מַר לִי מְאֹד, רַבּוֹן
 כָּל הָעוֹלָמִים. רְאֵה אֲנַחְתִּי וְאֲנַקְתִּי, בִּי נִפְשִׁי
 מְרָה לִי מְאֹד, עַד אֲשֶׁר אֵינִי יוֹדֵעַ אֵיךְ אֲנִי יָכוֹל
 לְחַיּוֹת מֵעֵצֶם מְרִירוֹת נִפְשִׁי, אֲשֶׁר עַד גָּבַחִי שָׁמַיִם
 יִגִּיעַ, בִּי קִצְתִּי בְּחַיִּי, לָמָּה לִי חַיִּים בְּאֵלֶּה, חַיִּים
 מְרִים וּמְרוּרִים מִמּוֹת. אֶת קִבְעַת פּוֹס הַתְּרַעְלָה
 שְׁתִּית מְצִית, נִפְשִׁי:

רַבּוֹנִי שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה לְבַד יוֹדַעְתָּ, רַבּוֹי וְעֵצֶם
 הַפְּגָמִים הַגְּדוֹלִים הָעֲצוּמִים וְהַנּוֹרְאִים,
 שְׁנַעֲשִׂים עַל יְדֵי זֶה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְעַתָּה אֵיךְ
 אוּכַל לְתַקֵּן זֹאת, וּבְמָה יִזְכֶּה נַעַר כְּמוֹנִי, לְתַקֵּן אֶת
 אֲשֶׁר שְׁחַתַּתִּי.

אֲךָ אֵף עַל פִּי כֵן יִדְעֵתִי, וְאֲנִי מֵאֲמִין בְּאֱמוּנָה
שְׁלָמָה, כִּי אֵין שׁוֹם יֹאֻשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְעַדִּין
יֵשׁ לִי תִקְוָה, וְעַדִּין לֹא אֲבָרָה תּוֹחֲלָתִי מִיְהוָה, כִּי
חֲסִדֵי יְהוָה כִּי לֹא תִמְנֶנּוּ, כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמָיו:

עַל כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי,
אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק, וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב,
אֱלֹהֵי כָל הַצְּדִיקִים וְהַחֲסִידִים הָאֲמִתִּיִּים, וְאֱלֹהֵי כָל
יִשְׂרָאֵל, אֱלֹהֵי הָרֵאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים, שְׁתַּרְחֵם
עָלַי, וְתַעֲשֶׂה, אֵת אֲשֶׁר בְּחֻקְךָ אֵלֶּךְ, וְאֵת מִשְׁפָּטֶיךָ
אֲשָׁמֵר, וְתִכַּף אֵת יִצְרֵי לְהִשְׁתַּעֲבֹד לָךְ, וְתִגְעַר
בְּהַיְצֵר הָרַע, וְתִגְרָשׁוּ מִמֶּנִּי, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִלְנִי וְתִפְלִטְנִי מֵעַתָּה, מִכָּל מִינֵי
הַרְהוּרִים רָעִים, וּמִמַּחֲשָׁבוֹת רָעוֹת,
וּמִפְּנֵם הָרָאוֹת, וּמִפְּנֵם הַדְּבוּר. וְתִצְלִלְנִי מֵעַתָּה,
מִכָּל מִינֵי פְּנֵם הַבְּרִית שְׁבַעֲוֹלָם, בְּמַחֲשָׁבָה, דְּבוּר,
וּמַעֲשֶׂה, וְתִהְיֶה עִמִּי תָמִיד, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִלְנִי
מִמַּקְרָה, בֵּין בַּיּוֹם, וּבֵין בַּלַּיְלָה, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

אָבִינוּ, מְלֶךְ, אֵל חַי וְקַיִם, גּוֹאֵל חָזֵק, שְׂטִחָתִי
אֵלֶיךָ כִּפִּי, הַצֵּל הַצֵּל, הוֹשִׁיעָה הוֹשִׁיעָה,

הציל לקוֹחִים לַמָּוֶת, הִצִּיל גִּרְדָּף וְחַיִּב כְּמוֹנֵי, הִצִּילֵנִי
 מִן הַשְּׂאוּל תַּחֲתִיּוֹת, תָּנָן לִי תַקְוָה, וְלֹא אֶבֶד חַס
 וְשָׁלוֹם, כִּי מַה בָּצַע בְּדַמִּי בְּרַדְתִּי אֶל שַׁחַת, הַיּוֹדֵף
 עֶפְרַיִם, הַיּוֹגֵד אֶמְתָּךְ:

דָּלוּ עֵינַי לַמָּרוֹם, אֲדַנִּי עֲשָׂקָה לִי, עֲרַבְנִי. עֲרַב
 עֲבֹדְךָ לְטוֹב, אֵל יַעֲשֶׂקֵנִי יְדִים. כִּי אֵין לִי
 שׁוֹם כַּח אֶלֶּא בְּפִי, אֵין לִי שׁוֹם מָנוֹס וּמִבְּטָח, כִּי
 אִם עֲלִיךָ לְבַד, עַל חֶסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים לְבַד, עַל
 רַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים, עַל חֶמְלַתְךָ הָאֲמִתִּית, עַל
 חֲנִינוּתֶיךָ הַנִּצְחִיּוֹת, וְעַל כַּח וּזְכוּת הַצְּדִיקִים,
 שְׁשִׁמְרוּ אֶת הַבְּרִית בְּתַבְלִית הַשְּׁלֵמוֹת שְׂאֵין
 שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו. בָּהֶם תִּמְכַּתִּי יִתְדוֹתַי, בָּהֶם אֲשַׁעַן
 וְאֶסְמַךְ, בְּזְכוּתָם וּכְתָם אֶבְטַח וְאֶקְוֶה, כִּי לֹא תַעֲזֹב
 נַפְשִׁי לְשְׂאוּל, לֹא תִתֵּן חֶסֶדְךָ לְרְאוֹת שַׁחַת:

אַחֶה יְהוָה מִלְטָנִי, אֶחֶה יְהוָה פְּדֵנִי, רְאֵה מִסְכָּן
 כְּמוֹנֵי, טוֹרֵף בְּלֵב יָמִים. תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם
 קוֹרֵא לְקוֹל צְנוּרֶיךָ, כָּל מִשְׁפָּרֶיךָ וְנִגְלֹךְ עָלַי עָבְרוּ.
 צוֹד צְדוֹנֵי כַּעֲפוֹר, אֵיבֵי חָנָם. צָמְתוּ בְּבוֹר חַיִּי, וַיִּדּוּ
 אָבֹן בִּי. צָפוּ מַיִם עַל רֹאשִׁי, אֲמַרְתִּי נִגְזַרְתִּי.

קראתי שמך יהוה מבור תחתיות, קראתי שמך
יהוה מבור תחתיות:

רבנו של עולם, רבנו של עולם, מלא רחמים,
מלא חסד חנם, מלא חנינות, מלא
רחמנות, מלא טוב, מלא רצון, כבר קבלנו עלינו
לקרא אליך תמיד, והנני מקים קבלתנו, והנני
קורא אליך ממקום שפל בזה, ממקומות מגנים
באלה, ממעמקים קראתיך יהוה, מעמקי עמקים,
מן המצר קראתי יי, ענני במרחב יי:

ואם בעוונותינו הרבים ירדנו למקום שירדנו,
וירדנו עבשו בעקבות משיחא למקומות
נמוכים ושפלים מאד מאד, שלא ירדו ישראל
לתוכם מעולם, כמו שכתוב: ותרד פלאים, אין
מנחם לה. אף על פי כן, אין אנו מיאשים עצמנו
חס ושלום בשום אופן בעולם כלל. פי כבר
הבטחתנו להשיבנו ממצולות ים, כמו שכתוב:
אמר אדני, מבשן אשיב, אשיב ממצולות ים,
וכתיב: ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם, לא

מאסתים ולא געלתיים לבלתם, להפר בריתי אתם,
 כי אני יהוה אלהיהם:

רבוננו של עולם, פתח פיך לאלם כמוני, ותשלח
 לי דבורים ממעון קדשך מן השמים,
 באפן שאיכל לניצח אותך, לרצות ולפייס אותך,
 שתקבל ברחמיך הרבים, ובחסדיך העצומים, את
 אלו העשרה קפוטל תהלים שאמרתי לפניך, באלו
 אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו, ואף על פי
 שאני יודע לבון שום פונה מתפונות העצומות
 והנוראות שיש באלו העשרה מזמורים. יהי רצון
 מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתהא חשובה
 לפניך האמירה בפה לבה, באלו השגתי וכוננתי כל
 הסודות והפונות שיש בהם, ויהיו אמרי לרצון
 לפני ארון כל.

והנני משליך יהבי עליך, והנני מקשר עצמי
 לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל
 הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר
 בארץ חמה, [ובפרט להצדיק יסוד עולם, נחל
 נובע מקור חכמה, רבינו נחמן בן פינא, זכותו יגן

תקוֹן תפלה תּפִלָּה הַבְּלִילִי נה

עֲלֵינוּ אָמוּן, וְעַל דַּעְתָּם וְעַל בּוֹנֵתָם אִמְרֵתִי כָּל אֱלוֹ
הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהִלִּים, וּבִזְכוּתָם וּכְחֵם, אֲזַכֶּה,
לְעוֹרֵר וּלְגַלּוֹת, כָּל הָעֲשָׂרָה מִיָּנִי נְגִינָה שְׁנֵאמֹר
בָּהֶם סֵפֶר תְּהִלִּים, שְׁהֵם: שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפֹל,
מִשְׁלֵשׁ, מְרַבֵּעַ, שְׁהֵם כְּלוּלִים בְּשִׁמְךָ הַמְּיֻחָד הַגָּדוֹל
וְהַקְּדוֹשׁ.

וּבִזְכוּת וּכְחַ הַשְּׁנֵי שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלוֹ
בְּמִלּוּאֵם, שְׁהֵם אֵל אֱלֹהִים (בְּזוּחַ): אֱלֹהֵי
לְמֹד, אֱלֹהֵי לְמֹד הִי יוֹד מִ"ם, שְׁהֵם עוֹלָיִם
בְּמִסְפָּר תַּפ"ה [אַרְבַּע מֵאוֹת שְׁמוֹנִים וְחָמֵשׁ],
בְּמִסְפָּר תְּהִלִּים, בְּכַח אֱלוֹ הַשְּׁמוֹת תּוֹכְנֵי, לְהוֹצִיא
כָּל הַטְּפוֹת קְרִי לְבַטְלָהּ, מִבְּטָן הַקְּלִפָּה שְׁבִלְעָם,
אֲשֶׁר מִסְפָּר שְׁמָה עִם הָאוֹתִיּוֹת עוֹלָה תַּפ"ה, שְׁהִיא
בְּקִלְפָּה בְּנֶגֶד קְדֻשַׁת סֵפֶר תְּהִלִּים.

וּבְכַח אֱלוֹ הָעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְּהִלִּים, תְּעוֹרֵר הַשְּׁנֵי
שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים אֵל אֱלֹהִים. וְתַהַרְגֵהוּ,
וְתַשְׁבֵּר, וְתַכְנִיעַ, וְתַעֲקֹר, וְתַכְלֶה, וְתַבְטִיל, אֶת
הַקְּלִפָּה הַזֹּאת שְׁבִלְעָם, וְתַכְרִיחַ אוֹתָהּ לְהַפְלִיט כָּל
הַטְּפוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת מִבְּטָנָה וְקַרְבָּה, וְתַמְחֶה שְׁמָה

וְזָכְרָה מִן הָעוֹלָם, וְתִקְוֶים מִקְרָא שְׁפָתוֹב: חֵיל בָּלַע
 וַיִּקְאֶנּוּ, מִבְּטָנוּ יִרְשָׁנוּ אֵל, וְתִהְרַג כָּל הַקְּלָפוֹת
 שְׁנִבְרָאוּ עַל יְדֵי אֱלוֹ הַטְּפוֹת, וְתוֹצִיא וְתַגְזֹל מֵהֶם
 הַחַיּוֹת הַקְּדוֹשָׁה, וְכָל הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוֹשִׁים שְׁבָלְעוּ
 עַל יְדֵי פָּנִים חֲטָא זֶה, בְּלֶם תּוֹצִיאֵם וְתִחְזֹר וְתִקְבְּצֵם
 בַּקְּדוּשָׁה שְׁנִית:

וְתוֹצִינּוּ לְקַבֵּל עָלֵינוּ עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם בְּאֵהָבָה
 תְּמִיד, וְנִזְכָּה לְעַסֵּק כָּל יְמֵינוּ, בְּתוֹרָה,
 וְתַפְלָה, וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם, בְּאִפֶּן
 שְׁנִזְכָּה לְבְרָא גּוֹפִים וְכֵלִים קְדוֹשִׁים, לְכָל הַנְּשֻׁמוֹת
 דְּאִזְלוּ עַרְטִילָאִין, עַל יְדֵי עוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, עַל יְדֵי
 פָּנִים הַטְּפוֹת קָרִי שִׁיִּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבִטְלָה:

רְבוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲמִיץ כַּח וְרַב אוֹנִים, עֲשֵׂה מַה
 שֶׁתַּעֲשֶׂה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, בְּאִפֶּן שְׁנִזְכָּה
 לְתִקּוֹן פָּנִים הַבְּרִית, פָּנִים טָפִי הַמַּח. בֵּין מַה שְׁפָּנְמוֹנוּ
 בְּזוֹה בְּשׁוֹגֵג, בֵּין בְּמִזִּיד, בֵּין בְּאוֹנֵם, בֵּין בְּרָצוֹן, עַל
 הַבַּל תִּמְחַל וְתִסְלַח לִי אֱלֹהֵי סְלִיחוֹת, חַנּוּן הַמְּרַבֶּה
 לְסִלַּח, וְנִזְכָּה לְתִקּוֹן כָּל הַפְּגָמִים בְּשִׁלְמוֹת בְּחֵינּוּ,
 בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה.

(וְאֵם יְהִיָּה עַל קְבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ יֹאמֵר: וּבְזִכּוֹת
הַצַּדִּיק הַזֶּה הַשּׁוֹכֵן פֹּה, צַדִּיק יְסוּד
עוֹלָם, נִחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, אֲשֶׁר אָנִי
מִכִּתֵּת רַגְלִי, וְטִלְטַלְתִּי עַצְמִי בְּטִלְטוּל
הַקְּשָׁה, בְּשִׁבִיל לְבוֹא הֵנָּה, לְהִשְׁתַּטַּח עַל
קֶבֶר הַצַּדִּיק הָאֵמֶת הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, אֲשֶׁר
הִבְטִיחָנוּ בְּחַיּוֹ הַקְּדוֹשִׁים, לְעֹמֵד בְּעִזְרָתָנוּ
סָלָה תָּמִיד, בְּשִׁנְבוֹא עַל קְבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ, וְנִתֵּן
פְּרוּטָה לְצַדִּיקָהּ, וְנֹאמֵר אֵלָיו הָעֶשְׂרָה
קַפִּיטָל תְּהִלִּים. וְהֵנָּה עֲשִׂיתִי מָה שְׁמוּטָל
עָלַי, עֲשֵׂה מָה שְׁעָלֶיךָ).

וּמַחֲלֵ לִי, וּסְלַח לִי, וּכְפַר לִי, עַל כָּל הַחַטָּאִים,
וְהָעוֹנוֹת, וְהַפְּשָׁעִים, שְׁחָטָאתִי, וְשַׁעוֹתַי,
וְשִׁפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ, בְּרַמ"ח אֵיבָרַי, וְשִׁס"ה גִּידַי,
בְּמַחְשָׁבָה, דְּבוּר, וּמַעֲשֵׂה, וּבְחַמְשָׁה חוּשִׁים, וּבְשָׂאֵר
כַּחוֹת הַגּוּף, וּבְכֹרֵט מָה שְׁחָטָאתִי, וּפְשַׁעְתִּי, וּפְגַמְתִּי
בְּנִדְךָ, בְּפָנִים הַבְּרִית, שֶׁהוּא כָּלֵל כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ,
וְהָרַע בְּעִינֶיךָ עֲשִׂיתִי, מִנְעוּרִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עַל

הכל תמחל, ותסלח, ותכפר, מלא רחמים. ותמלא
 כל השמות שפנמתי בשמך הגדול:

הָרַב בְּכִסְיִי מִעֲוֹנֵי, וּמִחַטָּאתֵי טַהַרְנִי. תַּחֲטְאֵנִי
 בְּאֵזוֹב וְאַטְהַר, תְּכַבְּסֵנִי וּמִשְׁלַג אֶלְבִּין.
 תִּשְׁמִיעֵנִי שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה, תַּגְלִנָּה עֲצֻמוֹת דְּפִית.
 הַסֵּתֵר פְּנִיךָ מִחַטָּאֵי, וְכֹל עֲוֹנֹתַי מִיָּמָה. מִיָּמָה פִּשְׁעֵי
 לְמַעַנְךָ, כְּאִמּוֹר: אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מוֹצֵחַ פִּשְׁעֶיךָ
 לְמַעַנִּי, וְחַטָּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר:

וְתַמְלֵא עָלַי בְּרַחֲמִים, וְתַהֲיֶה בְּעֲזָרֵי תְּמִיד,
 בְּזִכּוֹת וּפְתֵי הַצְּדִיקִים הָאֱמֹתִיִּים,
 וְתִשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי תְּמִיד, וְתִתֵּן לִי כַח לְהִתְגַּבֵּר עַל
 יִצְרָי, וְלָכֶף וּלְשַׁבֵּר אֶת תְּאוֹתַי, וְלֹא אֶפְגַּם עוֹד מֵה
 שְׁפָנַמְתִּי, וְלֹא אֶעֱשֶׂה עוֹד הֲרַע בְּעֵינֶיךָ, וְלֹא אֶשׁוּב
 עוֹד לְכַסְלָה, אִם אֲנִי פֹעֵלְתִי לֹא אוֹסִיף, כִּי כָּבֵד
 הַבְּטַחְתָּנוּ, שָׁגַם עַל זֶה מוֹעִיל תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה,
 לְהַנְצִיל לְהַבִּיא בְּרַחֲמֶיךָ הָאֱמֹתִיִּים, מִן הַיִּצָּר הֲרַע
 וּבֵת דִּילִיָּה, (וְאִם יִהְיֶה עַל קִבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ יֹאמֵר: וּבְפִרְט
 עַל מְקוֹם צִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, עֲזָרְנִי בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקִים
 הַגְּנוּזִים פֹּה).

וְרַחֵם עָלַי, וְתֵן לִי כַח וּגְבוּרָה מֵאֲתֶךָ, שְׂאֻזְכָּה
 לְהַתְגַּבֵּר וּלְכַבֵּשׁ אֶת יִצְרֵי תְמוּדָה, עַד
 שְׂאֻזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ, לְגַרְשׁוֹ, וּלְסַלְקוֹ, וּלְבַטְלוֹ מֵעָלַי,
 לְגַמְרֵי, מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם, כִּי כָּבֵד כָּלוּ בִּיגוֹן חַיִּי,
 וּשְׁנוֹתַי בְּאַנְחָה. כָּשֶׁל בְּעוֹנֵי כַח, וְעֲצָמַי עֲשִׂשׁוּ. עַד
 אֲשֶׁר כָּשֶׁל כַּח הַסֶּבֶל:

רַחֵם עָלַי, אָבִי אָב הַרְחֵמוֹן, רַחֵם עָלַי שׁוֹמֵעַ
 תְּפִלָּה, חוּם וְחֶמֶל עָלַי שׁוֹמֵעַ צְעָקָה, שׁוֹמֵעַ
 אֲנַחָה, שׁוֹמֵעַ אֲנָקָה. רַחֵם רַחֵם, הַצֵּל הַצֵּל,
 הוֹשִׁיעָה הוֹשִׁיעָה, אֵל יִפְלֵ דָמֵי אֶרְצָה לְפָנֶיךָ, אֵל
 תִּתֵּן לְשַׁחַת נַפְשִׁי, הַצִּילֵנִי מִדְּמִים אֱלֹהִים אֱלֹהֵי
 תְשׁוּעָתִי, תִּרְנֵן לְשׁוֹנֵי צְדָקְתֶךָ, חוּסָה עָלַי כָּרֵב
 רַחֲמֶיךָ, כָּרֵב חֶסְדֶיךָ.

יְהִימוּ נָא מַעֲיָד וַחֲנִינּוֹתֶיךָ, עַל עֲלוֹב נַפְשׁ כְּמוֹנִי,
 עַל גִּרְדָּף כְּמוֹנִי, עַל מְלַכְלֵךְ בַּחֲטָאִים
 כְּמוֹנִי, עַל חֶסֶר הַדָּעָה חֶסֶר עֲצָה כְּמוֹנִי, כִּי לֹךְ לְבַד
 עֵינַי תְּלוּיּוֹת, לֹךְ לְבַד רַעֲיוֹנֵי צוֹפִיּוֹת, דָּלוּ עֵינַי
 לְמָרוֹם, עוֹזר נָא, הוֹשִׁיעָה נָא, חוּם וְחֶמֶל נָא עָלַי,
 וְהוֹשִׁיעֵנִי לְשׁוֹב אֱלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, בְּאַמֶּת,

ם תקון תפלה תכלילי

ובלב שלם, ואזכה להיות תמיד פרצונך הטוב,
מעתה ועד עולם, בחסדך חייני, ואשמרה עדות
פוך. לב טהור ברא לי אלהים, ורוח נכון חדש
בקרבי:

ובכן, יהי רצון מלפניך, יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, ארון השמחה והחנה, אשר
לפניך אין שום עצבות כלל לעולם, כמו שכתוב:
הוד והדר לפניו, עז וחדוה במקומו. שתעורני
ברחמיך העצומים, ותזכני להיות בשמחה תמיד.
משמח נפשות ענומים, שמח נפשי האמללה מאד,
העלובה מאד, העיפה והצמאה והרעבה אליך
מאד. הסר ממני יגון ואנחה, שמח נפש עבדך, כי
אליך אדני נפשי אשא. תודיעני ארח חיים, שבע
שמחות את פניך, נעמות בימינך נצח. השיבה לי
ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני. שבעני מטובך,
ושמח נפשי בישועתך, וטהר לבי לעבדך באמת.
עורה כבודי, עורה הנבל וכנור, אעירה שחר.
זכנו לכל העשרה מיני נגינה דקדשה,
שהם מכניעים ומתקנים פגם הברית, פאמור:

אברך את יהוה אשר יעצני, אף לילות יסרוני
 כליותי. לדוד משכיל, אשרי נשוי פשע, בסוי
 חטאה. בית וזון נחלת אבות, ומיהוה אשה
 משפלת. יומם יצוה יהוה חסדו, ובלילה שירה
 עמי, תפלה לאל חיי. למנצח אל תשחת, לדוד
 מכתם, בשלח שאול, וישמרו את הבית להמיתו.
 אזכרה נגינתי בלילה, עם לבבי אשיחה, ויתפש
 רוחי. היאכל תפל מבלי מלח, אם יש טעם בריר
 חלמות. פן תתן לאחרים הודך, וישנתיך לאכזרי.
 ולא אמר איה אלוה עשי נתן זמרות בלילה. שקר
 תחן והבל היפי, אשה יראת יהוה היא תתהלל:

ונאמר: הללויה, הללו אל בקדשו, הללוהו
 ברקיע עזו: הללוהו בגבורתיו, הללוהו
 ברב גדלו: הללוהו בתקע שופר, הללוהו בגבל
 ובנור: הללוהו בתף ומחול, הללוהו במנים וענב:
 הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי תרועה:
 כל הנשמה תהלל יה, הללויה:

רבנו של עולם, תקע בשופר גדול לחרותנו,
 ושא גם לקבץ גליותינו, וקרר פזורינו מבין

הגזים, ונפוצותינו פנים מירפתי ארץ, וקבץ נדחיו יחד, מארבע פנפות הארץ, לארצנו:

וקיים פנו מקרא שכתוב: ושב יהוה אל ה' את שבותה, ורחמך, ושב וקבצך, מכל העמים אשר הפיצך יהוה אל ה' שמה. אם יהיה נדחך בקצה השמים, משם יקבצך יהוה אל ה', ומשם יקחך. והביאך יהוה אל ה', אל הארץ אשר ירשו אבותיך, וירשתה, וחיטיבך, והרבך מאבותיך. ונאמר: נאם אדני יהוה מקבץ נדחי ישראל, עוד אקבץ עליו לנקבציו. ונאמר: בונה ירושלים יהוה, נדחי ישראל יבנים:

ותמהר ותחיש לנאלנו, ותביא לנו את משיח צדקנו, ותבנה את בית קדשנו ותפארתנו, והביאנו לציון עירך ברנה, ולירושלים בית מקדשך בשמחת עולם, כמו שכתוב: ופדווי יהוה ישבון, ובאו ציון ברנה, ושמחת עולם על ראשם, ששון ושמחה ישיגו, ונסו יגון ואנחה. ונאמר: כי בשמחה תצאו, ובשלוש תוכלו, והחרים והנבעות יפצחו לפניכם רנה, וכל עצי השדה

יִמְחָאוּ בָּךְ. וְנֹאמַר: כִּי נַחַם יְהוָה צִיּוֹן, נַחַם כָּל חֲרַבְתֶּיהָ, וַיִּשֶׁם מִדְּבָרָהּ בְּעֵדוֹן, וְעָרְבָתָהּ בְּגֹן יְהוָה, שְׁשׂוֹן וְשִׁמְחָה יִמְצָא בָּהּ, תּוֹדָה וְקוֹל זְמֶרָה. שִׁמְחוּ בֵּיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים, וְהִרְגִינוּ כָּל יִשְׂרָיִל. אִזְרֵנוּ לְצַדִּיק, וְלִישְׂרָיִל לֵב שִׁמְחָה. שִׁמְחוּ צְדִיקִים בֵּיהוָה, וְהוֹדוּ לְזִכַּר קִדְשׁוֹ. אָמֵן נִצַּח סֶלָה וְעַד:

**זֹאת הַתּפִלָּה מְצֵאנוּ בְּאַמְתַּחַת הַכְּתָבִים
וְהִיא מְעַט הַכִּמּוֹת וְרַב הָאֵיכוֹת:**

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲלֵת הָעֲלוֹת, וְסִפַּת כָּל הַסְּבוֹת,
אַנְתָּ לְעֵלָא, לְעֵלָא מִן כְּלָא, וְלִית לְעֵלָא
מִנְךָ. דְּלִית מִחֲשָׁבָה תְּפִיסָא בְּךָ כְּלָל, וְלִךְ דְּוִמְיָה
תְּהֵלָה. וּמְרוּמָם עַל כָּל בְּרָכָה וְתְהֵלָה. אוֹתָךְ
אֲדַרְשׁ, אוֹתָךְ אֲבַקֵּשׁ, שְׁתַּחֲתֵר חֲתִירָה דְּרִךְ כְּבוֹשָׁה
מֵאֲתָךְ, דְּרִךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת, עַד הַהִשְׁתַּלְּשְׁלוֹת שְׁלִי,
בְּמָקוֹם שְׂאֵנִי עוֹמֵד, כְּפִי אֲשֶׁר נִגְלָה לְךָ, יוֹדֵעַ
תְּעֲלוּמוֹת. וּבְדֶרֶךְ וּנְתִיב תְּזַה תְּאִיר עָלַי אוֹרְךָ,
לְהַחְזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמְתָּ, כְּפִי

רְצוֹנָךְ בְּאַמֶּת, כְּפִי רְצוֹן מִבְּחַר הַבְּרוּאִים. לְבָלִי
לְחֶשֶׁב בְּמַחְשַׁבְתִּי, שׁוֹם מִחֲשַׁבַת חוּץ, וְשׁוֹם
מִחֲשַׁבָּה וּבִלְבוֹל, שֶׁהוּא נֶגֶד רְצוֹנְךָ, רַק לְדַבֵּק
בְּמַחְשַׁבּוֹת זְכוֹת, וְצַחוֹת וּקְדוּשׁוֹת, בְּעִבּוֹדְתֶךָ
בְּאַמֶּת, בְּהִשְׁתַּדֵּךְ וּבִתְוַרְתֶּךָ. הֵט לְבִי אֶל עֵדוֹתֶיךָ,
וְתֵן לִי לֵב טָהוֹר לְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת. וּמִמְצוּלוֹת יָם
תּוֹצִיאֵנִי לְאוֹר גָּדוֹל, חַיֵּשׁ קָל מִהֲרָה. תְּשׁוּעַת
יְהוָה בְּהֶרֶף עֵינַי, לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים, כָּל יְמֵי חַיּוֹתַי
עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְאַזְכֶּה לְחַדֵּשׁ נְעוּרַי, הַיָּמִים
שֶׁעָבְרוּ בְּחֶשֶׁךְ, לְהַחְזִירֵם אֶל הַקְּדוּשָׁה, וְתִהְיֶה
יְצִיאָתִי מִן הָעוֹלָם כְּבִיאָתִי, בְּלֹא חֲטָא. וְאַזְכֶּה
לְחַזוֹת בְּנַעַם יְהוָה, וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ, כִּלּוֹ אֹמֵר
כְּבוֹד. אָמֵן נִצַּח סֶלָה וְעַד:

